

Hizb-ut Tahrir

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Kuruluşu
H. 1372 - M. 1953

Dâr'ul-Ummah
Basın-Yayın-Dağıtım
Beyrut-Lübnan
P.K 135190

Birinci Baskı
H. 20 Şaban 1405
el-Muvafık M. 09 Mayıs 1985

İkinci "Mutemet" Baskı
H. 15 Cumâde'l Ulâ 1431
el-Muvafık M. 29 Nisan 2010

İÇİNDEKİLER

1- HİZB-UT TAHRİR	9
2- HİZB-UT TAHRİR'İN KURULUŞ SEBEPLERİ	9
Siyasi Partilerin Kurulmasının Şeran Gerekliliği.....	9
3- HİZB-UT TAHRİR'İN GAYESİ	18
4- HİZB-UT TAHRİR'E ÜYELİK.....	19
5-HİZB-UT TAHRİR'İN ÇALIŞMASI.....	19
6- HİZB-UT TAHRİR'İN ÇALIŞMA SAHASI.....	21
7- HİZB-UT TAHRİR'DE BENİMSEME	22
8- HİZB-UT TAHRİR'İN METODU.....	24
9- HİZB-UT TAHRİR'İN FİKRİ.....	31
İslâm Akidesi	31
Şer'î Kaideler	34
Şer'î Tarifler	36
Şer'î Olmayan Tarifler	36
Dünyadaki Mevcut İdeolojiler	38
Kapitalist Demokrasi.....	38
İslâm'ın Hürriyetler Hakkındaki Görüşü	38
İslâm'ın Demokrasi Hakkındaki Görüşü	40
Komünizm.....	41
Hadarat ve Medeniyet	42
İslâm'da Yönetim Nizamıyla İlgili Hükümler	43
İslâmi Sulta/Otorite	43
İslâm'da Yönetim Nizamının Şekli	43
Halifeyi Nasbetmenin Metodu	44
Hilâfet Devleti'nin Tek Oluşu.....	47
İslâm'da Yönetim Kaideleri.....	48
İslâm Devleti'nin Cihazları	49
Siyasi Partiler	52
Yöneticilerin Muhasebesi	52
Allah'a Masiyeti (İsyanı) Emretmedikçe İslâm'la Hükmeden Yöneticiye İtaat Farzdır	53
Apaçık Küfürle Hükmetmesi Dışında İslâm'la Hükmeden Yöneticiye Karşı Çıkmak Haramdır	53

İslâm'da Ekonomi Nizamıyla İlgili Hükümler	54
İslâm'da Ekonomi Siyaseti	54
İslâm Nazarında Ekonomik Problem	55
Mal Mülkiyetinin Aslı	55
Mülkiyet Çeşitleri	55
Birincisi: Ferdî Mülkiyet	56
Mülk Edinme Sebepleri	56
Kapitalist Anonim Şirketler	56
İkincisi: Kamu Mülkiyeti	57
Kamu Mülkiyetinden Faydalanma Keyfiyeti	59
Üçüncüsü: Devlet Mülkiyeti	60
Araziler	61
Arazi Çeşitleri	61
Fabrikalar	62
Beytül-Mal	62
Nakdin Altın ve Gümüş Olmasının Gerekliliği	63
Öğretim Siyaseti	64
Genel İlişkiler ve Harici Siyasetle İlgili Fikir ve Hükümler	65
Dâru'l-İslâm ve Dâru'l-küfür	65
Cihat	66
Devletlerarası İlişkiler	66

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Aranızda hayra [İslâm’a] davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir ümmet [siyasi hizb/parti] bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir!” [Âl-i İmrân Suresi 104]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

1- HİZB-UT TAHRİR

Hizb-ut Tahrir, ideolojisi İslâm olan siyasi bir partidir. Siyaset onun işi ve İslâm onun ideolojisidir. Ümmetin İslâm'ı kendisine dava edinmesi, Hilâfet'i ve Allah'ın indirdikleriyle yönetimi tekrar varlık sahasına geri getirmesi amacıyla ümmete liderlik etmek için ümmet arasında ve ümmetle birlikte çalışır.

Hizb-ut Tahrir; ilmî, akademik ve hayır işleriyle uğraşan bir kitle olmayıp siyasi bir kitledir. İslâm düşüncesi onun hem cisminin ruhu hem nüvesi hem de hayatının sırrıdır.

2- HİZB-UT TAHRİR'İN KURULUŞ SEBEPLERİ

Hizb-ut Tahrir, Allahu Teâlâ'nın [وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ] "Aranızda hayra [İslâm'a] davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir ümmet [siyasi hizb/parti] bulunsun! İşte onlar kurtuluşu erenlerin ta kendileridir!" [Âl-i İmrân Suresi 104] kavline icabet ederek İslâm ümmetini düşmüş olduğu şiddetli çöküntüden kalkanırmak, küfür fikirleri, nizamları, hükümleri, kâfir devletlerin hakimiyeti ve nüfuzundan kurtarmak ve Allah'ın indirdikleriyle yönetimin geri gelmesi için İslâmî Hilâfet'i varlık sahasına geri getirmek gayesiyle kurulmuştur.

Siyasi Partilerin Kurulmasının Şeran Gerekliği

Birincisi: Hizbin, [وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ] "Aranızda bir ümmet [siyasi hizb/parti] bulunsun!" kavline icabeten kurulmuş olmasına gelince: Çünkü Allah Subhânehû, Müslümanlara bu ayette aralarında şu iki işi yapmak üzere kitleleşmiş bir cemaatin bulunmasını emretmiştir.

1- Hayra, yani İslâm'a davet etmek.

2- Marufu emretmek ve münkerden nehyetmek.

Kitleleşmiş bir cemaatin kurulmasına ilişkin bu emir, sadece talep yönünde bir emirdir. Ancak bunun kesin talep olduğuna delalet eden karineler vardır. Zira bu kitleleşmiş cemaatin yapması için ayetin belirlediği "İslâm'a davet etmek ile marufu emretmek ve münkerden nehyetmek" işi, birçok ayet ve hadiste sabit olduğu üzere Müslümanların yerine getirmeleri gereken bir farzdır. Nitekim *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, şöyle buyurmuştur: [وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرُنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ أُو لِيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ [عِقَابًا مِنْ عِنْدِهِ ثُمَّ لَنَنْدَعُنَّهُ فَلَا يَسْتَجِيبُ لَكُمْ] *"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) yemin olsun ki ya marufu emreder ve münkerden sakındırırsınız ya da Allah üzerinize katından bir ceza gönderir. Sonra O'na dua edersiniz ama (artık) icabet editmez."* [Ahmed bin Hanbel] Dolayısıyla bu hadis, ayetteki talebin kesin talep ve ondaki emrin de vacip olduğuna dair bir karine olmaktadır.

Bu kitleleşmiş cemaat, siyasi bir hizb/parti olmalıdır. Bu ise ayetin bir taraftan Müslümanlardan aralarında bir cemaat kurmalarını talep etmesinden diğer taraftan bu cemaatin işini İslâm'a davet etmek, marufu emretmek ve münkerden nehyetmek olarak belirlemesinden dolayıdır.

Marufu emretmek ve münkerden nehyetmek işi yöneticilere marufu emretmeyi ve onları münkerden nehyetmeyi de kapsar. Hatta yöneticileri muhasebe etmek ve onlara nasihat etmek marufu emretme ve münkerden nehyetme işlerinin en önemlisidir. Bu ise siyasi bir iştir. Hatta hem en önemli siyasi işlerdendir hem de siyasi partilerin en bariz işlerindedir.

Böylece bu ayet, siyasi partilerin kurulmasının vacip olduğuna delalet etmektedir.

Ancak ayet, kitlelerin İslâmi partiler olmalarını sınırlandırmıştır. Çünkü ayetin belirlediği İslâm'a davet etmek, -İslâm hükümlerine göre- marufu emretmek ve münkerden nehyetmek işi, ancak İslâmi kitleler ve partilerle gerçekleştirilir.

İslâmi parti ise İslâm akidesine dayanan, İslâmi fikirleri, hükümleri ve çözümleri benimseyen ve hareket metodu Resul *Salallahu Aleyhi ve Sellem*'in metodu olan partidir.

Bundan dolayı Müslümanlar arasında fikir ve metot olarak İslâmi olmayan esaslar üzerine kurulu kitlelerin bulunması caiz değildir. Çünkü Allah, Müslümanlara hem böyle emretmiştir hem de bu varlık âleminde tek doğru, uygun ideoloji İslâm'dır. Zira İslâm, fıtrata uygun ve insanı insan olması itibarıyla tedavi etmeye dayanan küresel bir ideolojidir. İnsanın içgüdülerini ve uzvi ihtiyaçlarını bastırmaksızın ya da serbest bırakmaksızın veya birini diğerine baskınlaştırmaksızın çözmekte, tanzim etmekte, bunların doyumunu sahil bir düzenleme ile düzenlemektedir. Dolayısıyla İslâm, hayatın tüm işlerini tanzim eden kapsamlı bir ideolojidir.

Allah Subhânehû, ister akait ve ibadet hükümleri gibi yaratıcılarıyla olan ilişkilerini ister ahlak, yiyecek ve giyecek gibi kendileriyle olan ilişkilerini isterse muamelat ve diğler hükümler gibi başkalarıyla olan ilişkilerini tanzim eden hükümler olsun Müslümanların İslâm hükümlerinin tamamı ile mukayyet olmalarını zorunlu kılmıştır.

Keza Allah, Müslümanlara hayatın bütün işlerinde İslâm'ı kapsamlı şekilde tatbik etmelerini, İslâm ile hükmetmelerini, anayasalarının ve diğler kanunlarının Allah'ın Kitabı'ndan ve Resulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in Sünneti'nden alınmış şer'î hükümler olmasını vacip kılmıştır. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [فَاخُكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ] "**Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet! Sana gelen haktan (yüz çevirip de) sakın onların hevalarına tabi olma!**" [Mâide Suresi 48] Yine şöyle buyurmuştur: [وَأَنْ أَحُكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْتَرَاهُمْ أَنْ]

بِتَفْتُوكَ عَنْ بَغْضٍ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ] “Aralarında Allah’ın indirdikleri ile hükmet ve onların arzularına uyma! Allah’ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın!” [Mâide Suresi 49]

Allahu Teâlâ İslâm’ı inkâr ederek İslâm ile hükmetmemeyi küfür etmek saymıştır ve şöyle buyurmuştur: [وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ] “Her kim Allah’ın indirdikleri ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.” [Mâide Suresi 44]

Kapitalizm ve komünizmin de kendisinden olduğu sosyalizm gibi İslâm dışındaki ideolojiler, insan tarafından koyulmuş insan fıtratıyla çelişen birer bozuk ideolojidir. Artık bunların bozukluğu ve ayıpları ortaya çıkmıştır. Bunlar İslâm ve hükümleri ile çelişmektedir. Dolayısıyla bunları almak da bunlara davet etmek de bunların esası üzerine kitleleşmek de haramdır.

Bundan dolayı Müslümanlar, fikir ve metot olarak sadece İslâm esası üzere kitleleşmelidirler. Kapitalist, komünist, sosyalist, milliyetçi, vatancı, masonluk vb. esaslara göre kitleleşmeleri Müslümanlara haramdır. Bunun içindir ki Müslümanlara komünist, sosyalist, kapitalist, milliyetçi, vatancı veya masonik partiler kurmaları haram olduğu gibi bunlara katılmaları veya bunların propagandalarını yapmaları da haramdır. Zira bunlar, birer küfür partisidir ve küfre davet etmektedirler. Oysa Allah, şöyle buyurmaktadır: [وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ] “Her kim, İslâm’dan başka bir din ararsa bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” [Âl-i İmrân Suresi 85] Sadedinde olduğumuz ayette şöyle geçmektedir: [يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ] “Hayra davet eden...” sözü “İslâm’a davet eden” demektir. Yine Resul Sallallahu Aleyhi ve Sellem, şöyle buyurmaktadır: [مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ] “Her kim işimiz (dinimiz) üzere olmayan bir amel işlerse reddedilir.” [Muttefukun Aleyh]

İslâm, fırkacı ve asabiyetçiliğe (ırkçılığa) davet eden partiler kurmayı haram kıldığı gibi bunların esası üzerine kitleleşmeyi

ve bunlara davet etmeyi de haram kılmıştır. Bunlar uğrunda savaşmayı da büyük bir günah saymıştır. Nitekim Cündeb bin Abdullah el-Beceliyyi' den Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem'* in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: [مَنْ قُتِلَ تَحْتَ رَايَةٍ عُمَيَّةٍ يَدْعُو عَصَبِيَّةً أَوْ يُصْرُ عَصَبِيَّةً فَتَلَّهُ جَاهِلِيَّةٌ] *“Her kim asabiyetçiliğe davet eden veya asabiyetçiliğe yardım eden körü körüne çekilmiş bir bayrak altında öldürülürse bu bir cahiliye ölümüdür.”* [Müslim]

İkincisi: İslâm ümmetini düşmüş olduğu çöküntüden kalkındırmak, küfür fikirleri, nizamları, hükümleri, kâfir devletlerin hakimiyeti ve nüfuzundan kurtarma gayesine gelince bu, ümmetin inhitatına yol açan fikirler ile mefhumları temelli ve kapsamlı bir şekilde değiştirerek onu fikren yükseltmekle, ümmette sahih İslâm fikirleri ve mefhumları oluşturmakla olur. Ta ki ümmet, hayattaki davranışlarını İslâm fikrilerine ve hükümlerine göre biçimlendiresin.

Ümmeti layık olmadığı bu korkunç çöküntüye düşüren faktör ise hicri ikinci asırdan bugüne kadar İslâm düşüncesini ve metodunu örten birtakım amiller yüzünden İslâm'ın anlaşılmasında ve uygulanmasında Müslümanların zihinlerine arız olan şiddetli zafiyettir.

Bu örtücü amiller aşağıdaki en belirgin durumların sonucunda ortaya çıkmıştır:

1- Hint, Fars ve Yunan felsefelerinin nakli ve kimi Müslümanların İslâm ile bu felsefeler arasında tam bir tenakuzluk bulunmasına rağmen İslâm ile bu felsefeler arasında uzlaştırma teşebbüsleri.

2- İslâm'a nefret dolu kindarların İslâm'ı çarpıtmak ve Müslümanları İslâm'dan uzaklaştırmak amacıyla İslâm'dan olmayan fikirleri ve hükümleri ona sokmaları.

3- İslâm'ın anlaşılmasında ve uygulanmasında Arap dilinin ihmalî. Allah'ın dininin kendi dilinden başka bir dille anlaşılmasına ve ortaya çıkan yeni vakıalara ilişkin hükümlerin içtihat yoluyla istinbat edilmesi Arapça dili olmadan mümkün olmasına rağmen hicri yedinci asırda Arapça dilinin İslâm'dan ayrılması.

4- İslâm'ı ortadan kaldırmak amacıyla Müslümanları İslâm'dan ayırmak ve uzaklaştırmak için miladi on yedinci asırdan beri kâfir Batılı devletlerin misyonerlik, kültürel ve sonra da siyasi istilası.

Müslümanları kalkındırmaya yönelik birçok girişim ve hareketler kaim oldu. Ancak bunların hepsi de fiyasko ile sonuçlandı, Müslümanları kalkındıramadı ve korkunç düşüşü engellemedi.

Müslümanları İslâm'la kalkındırmak için kaim olan bu girişimlerin ve hareketlerin fiyasko sebebi ise birçok hususa bağlıdır ki bunlardan bazıları şunlardır:

1- Örtücü amillerden etkilenmelerinden dolayı Müslümanları kalkındırmak ile kaim olanlarca, İslâm fikrinin dakik bir anlayış ile anlaşılmasıdır. Onlar, zihinlerinde vazih olmamasından ötürü kendisiyle Müslümanları kalkındırmak, sorunlarını çözmek ve uygulamak istedikleri fikirleri ve hükümleri sınırlandırmaksızın açık, genel bir şekilde İslâm'a davet ediyorlardı. Böylece onlar, kendisinden beslensin diye vakıayı düşüncelerinin kaynağı yaptılar, İslâm ile çelişmesine rağmen mevcut vakıayla örtüşsün diye İslâm'ı, naslarının taşımadığı manalarla tevil ve tefsir etmeye kalkıştılar, vakıayı İslâm'a ve hükümlerine göre değiştirmek için onu düşüncelerinin konusu yapmadılar.

Bunun içindir ki hürriyetlere, demokrasilere, kapitalist ve sosyalist nizamlara çağırıldılar ve İslâm'la tamamen çelişmelerine rağmen bunları İslâm'dan saydılar.

2- İslâm fikrinin ve hükümlerinin uygulanmasında İslâm'ın metodunun bu kimselerde tamamen vazıh olmamasıdır. Dolayısıyla İslâm fikrini doğaçlama vesilelerle ve kapalılığın sardığı bir şekilde taşıdılar.

Böylece İslâm'ın dönüşünün; mescitler inşa etmekle, telifler yayınlamakla, hayır ve yardımlaşma cemiyetleri kurmakla veya toplumun ıslahının fertlerin ıslahı ile mümkün olacağını zannederek toplumun fesadından, küfür fikirlerinin, hükümlerinin ve nizamlarının toplum üzerindeki hakimiyetinden gafil kalarak ahlak terbiyesiyle ve fertleri ıslah etmekle olacağını düşünmeye başladılar. Oysa toplumun ıslahı, ancak toplumun fikirleri, duyguları ve nizamlarının ıslahı ile mümkündür. Toplumun ıslahı fertlerinin ıslahına götürür. Zira toplum, sadece fertlerden ibaret değildir. Toplum, ancak fertlerden ve alakalardan, yani fertlerden, fikirlerden, duygulardan ve nizamlardan ibarettir. Nitekim bu durum, Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in cahiliye toplumu İslâmi bir topluma dönüştürmeye yönelik çalışmasında açık olan bir husustur. Zira önce mevcut akaidi İslâmi akideye, cahiliye fikirleri, mefhumları ve âdetlerini İslâm fikirlerine, mefhumlarına ve hükümlerine dönüştürmek sonra da insanların duygularını cahiliye akaidine, fikirlerine ve âdetlerine bağlıktan İslâmi akideye, fikirlerine ve hükümlerine bağlamak için çalışmaya başlamıştır. Ta ki Allah, Medine'de toplumu değiştirmeyi O'na nasip etmiştir. Zira Medine halkının çoğu İslâm akidesini din edinmeye, İslâm'ın fikirlerini, mefhumlarını ve hükümlerini benimsemeye başlamıştır. İşte o zaman Resulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, İkinci Akabe Biatı gerçekleştikten sonra ashâbı ile birlikte Ensar'a, yani Medine'ye hicret etmiş ve onlara İslâm'ın hükümlerini tatbik etmeye başlamış böylece Medine'de İslâmi toplumu vücuda getirmiştir.

Yine İslâm'ın dönüşünün maddi eylemlerle ve silah çekmekle olacağını düşünmeye başladılar. Dâru'l-İslâm ile dâru'l-küfür arasını ve her iki dârda da daveti taşıma keyfiyeti ile münkere karşı çıkmanın arasını ayırt etmediler.

Her ne kadar bugün içinde yaşadığımız dârdaki insanların çoğunluğu Müslüman olsa da şer'î istilaha göre dâru'l-küfürdür. Çünkü küfür hükümlerini tatbik etmekte olup Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in biset günlerindeki Mekke'ye benzetmektedir. Dolayısıyla bugün mevcut dârda daveti taşımak, maddi eylemlerle değil Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in daveti Mekke'de taşıdığı gibi davet ve siyasi eylemlerle olur. Zira Allah'ın Resulü, daveti taşımakla sınırlı kalmış ve maddi eylemlerde bulunmamıştır. Çünkü maksat, dâru'l-İslâm'da Allah'ın indirdikleriyle hükmeden yöneticiyi değiştirmek değildir. Aksine maksat fikirleri ve nizamlarıyla dâru'l-küfrü değiştirmektir. Dâru'l-küfrün değiştirilmesi ise Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in Mekke'de yaptığı gibi ondaki fikirleri, duyguları ve nizamları değiştirmekle olur.

Allah'ın indirdikleriyle hükmedilen dâru'l-İslâm'a gelince, eğer yöneticisi kalkar ve sarih küfürle hükmederse Müslümanlar bu hususta ona karşı çıkmalılar ve İslâm'la hükmetmeye geri dönmesi için onu muhasebe etmelidirler. Vazgeçmediği takdirde Allah'ın indirdikleriyle yönetime geri dönmeye icbar etmek için ona karşı silah çekmeleri vaciptir. Aynen Ubade İbnu Samit hadisinde varit olduğu gibi: [وَأَنْ لَا تَنْزَاعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ] *"Yanınızda Allah katında hakkında bir burhanın olduğu apaçık bir küfür görmedikçe emir sahipleri ile çekişmeyeceğimize..."* ve Müslim'in rivayet ettiği Avf İbnu Malik hadisinde varit olduğu gibi: [يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا تُنَابِذُهُمْ بِالسَّيْفِ فَقَالَ لَا مَا أَقَامُوا فِيكُمْ] *"Denildi ki: Ey Allah'ın Resulü! Kılıçlarımızla onlara karşı koymayalım mı? Dedi ki: Aranızda salâhı ikame ettikleri müddetçe hayır."* Salâhın ikamesi ise İslâm ile hükmetmeye kinayedir. İşte bu iki hadis, dâru'l-İslâm'da Müslüman yöneticinin muhasebesi, bu muhasebenin nasıl olacağı ve dâru'l-İslâm'da açık küfrün ortaya çıkmasını engellemek için yöneticiye karşı maddi gücün ne zaman kullanılacağıнын beyanı hakkında gelmiştir.

Üçüncüsü: Hilâfet Devleti'ni ve Allah'ın indirdikleriyle yönetimi tekrar varlık sahasına geri getirmek için çalışma gayesine gelince: Allah *Subhânehû ve Teâlâ*, hem Müslümanlara şer'î hükümlerin tamamı ile mukayyet olmalarını hem de Allah'ın indirdikleriyle hükmetmelerini vacip kılmıştır. Bu ise ancak insanlara İslâm'ı tatbik edecek bir İslâmî Devlet'in ve bir halifenin varlığıyla mümkündür.

Müslümanlar, Hilâfet Devleti'nin I. Dünya Savaşı'nda yıkılmasından bu yana hem İslâmî Devlet'ten hem de İslâm'la yönetimden yoksun olarak yaşamaktadırlar. Bunun içindir ki hem Hilâfet'i hem de Allah'ın indirdikleriyle yönetimi tekrar varlık sahasına geri getirmek için çalışmak İslâm'ın zorunlu kıldığı bir farzdır. Bu, hakkında muhayyerliğin ve bir gevşekliğin söz konusu olmadığı kesin bir farzdır. Bu farzı yerine getirmede kusur göstermek Allah'ın şiddetli bir azapla cezalandıracağı büyük masiyetlerden biridir. Nitekim *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, şöyle buyurmuştur: **“Her kim buyunda biat olmadığı hâlde ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur.”** [Müslim] Çünkü bu farzı yerine getirmekten geri kalmak İslâm'ın en önemli farzlarından bir farzı yerine getirmekten geri kalmaktır. Zira İslâm hükümlerini ikame etmek dahası İslâm'ı hayat sahasında ortaya çıkarmak bu farza bağlıdır ki şer'î kaide şöyledir: **“Kendisi ile vacibin tamamlandığı şey de vaciptir.”**

Bundan dolayı Hizb-ut Tahrir kuruldu ve H. 28 Cumâde's-Sâni M. 14 Mart 1953'de Kudüs'te kendisini ilan etti. Kitleleşmesini İslâmî akide üzerine oturttu, gayesini gerçekleştirmek için seyrinde kendisine gerekli İslâmî fikirleri ve hükümleri benimsedi ve Müslümanları İslâm'la kalkındırmak için kaim olan kitlelerin başarısızlığına yol açan tüm eksiklikleri ve sebepleri telafi etti. Ardından Allah'ın Kitabı ve Resulü'nün Sünneti'nin vahiy ile getirdiği, Sahabe icması ve kıyasın irşat ettiği fikir ve metodu, dakik fikrî bir kavrayış ile kavradı. Vakıayı düşüncesine kaynak yapmadı. Bilakis vakıayı İslâm hükümlerine göre değiştirmek

için düşüncesinin konusu yaptı. Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in Medine'de devleti ikame edinceye kadar Mekke'de daveti taşırken seyrinde izlediği ve kendisine göre hareket ettiği metoduna bağlandı, İslâm akidesini ve benimsediği İslâm fikirleri ile hükümlerini, fertlerini birbirine bağlayan bağ yaptı.

Bunun içindir ki Hizb-ut Tahrir, ümmetin kendisine kucak açmasına ve onunla birlikte yürütmesine layık olan bir partidir. Hatta ümmetin ona kucak açması ve onunla birlikte yürütmesi vaciptir. Çünkü o, fikrini hazmeden, metodunu kavrayan, meselesini anlayan, Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in sîretinden sapsaksızın ve gayesini gerçekleştirmekten vazgeçmeksizin O'nu takip etmeye bağlanan tek partidir.

3- HİZB-UT TAHRİR'İN GAYESİ

Hizb-ut Tahrir'in gayesi; İslâmi hayatı yeniden başlatmak ve İslâmi daveti taşımaktır. Bu gaye, Müslümanları hayatın tüm işlerinin İslâm Devleti gölgesinde şer'î hükümlere göre yürütüldüğü, hayata bakış açısının helal ve haram olduğu bir dâru'l-İslâm ve İslâmi toplum altında İslâmi yaşantıya geri döndürmek, demektir. O devlet, Allah'ın Kitabı ve Resulü'nün Sünneti ile hükmetmesi, İslâm'ı cihat ve davet yoluyla bir risalet olarak dünyaya taşınması şartıyla iştirip, itaat etmeye biat etmek üzere Müslümanların içinde bir halife nasbedecekleri Hilâfet Devleti'dir.

Partinin hedefi; ümmeti aydın fikre göre sahih bir kalkınma ile kalkındırarak onu geçmişteki izzetine ve şerefine geri döndürmeye çalışmaktır ki böylece dizginleri devletlerden, milletlerden ve halklardan çekip alsın da kurulacak olan İslâm Devleti geçmişte olduğu gibi dünyayı tekrar İslâm hükümlerine göre siyaset eden ve dünyanın işlerini güden birinci devleti hâline gelmiş olsun.

Ayrıca parti, İslâm yeryüzüne egemen oluncaya kadar küfürle, nizamlarıyla ve fikirleriyle çatışmak için insanlığın hidayetini ve ümmetin liderliğini elde etmeyi de hedefler.

4- HİZB-UT TAHRİR'E ÜYELİK

Hizb, Arap, beyaz ya da siyah olup olmamalarına bakmaksızın Müslüman erkek ve kadınları üyeliğe kabul eder. Zira o, bütün Müslümanların partisidir. Irklarına, renklerine ve mezheplerine bakmaksızın tüm Müslümanları İslâm'ı taşımaya ve nizamlarını benimsemeye davet eder. Zira parti, herkese İslâm nazarıyla bakar.

Kişilerin partiye bağlanma metodu; İslâm akidesine inanmaları, partisel kültürle olgunlaşmaları, İslâmi yükümlülükleri yerine getirmeleri, partinin fikirleri ve görüşlerini benimsemeleri yoluyla olur. Partinin içinde eridiği, davetle kaynaştığı, fikirlerini ve mefhumlarını benimsediği sürece kişiyi partiye kabul ettiren bizzat kendisidir. Dolayısıyla partinin fertlerini birbirine bağlayan bağ, İslâm akidesi ve bu akideden fıskıran partisel kültürdür. Bayanların halakaları, erkeklerin halakalarından ayırdır. Bayanların halakalarının müşrifliğini kocaları, mahremleri veya bayanlar yapar.

5-HİZB-UT TAHRİR'İN ÇALIŞMASI

Hizb-ut Tahrir'in çalışması; toplumun bozuk vakiasını değiştirmek ve toplumu İslâmi bir topluma dönüştürmek amacıyla İslâmi daveti taşımaktır. Bunu ise insanlar nezdinde onları tatbik etmeye ve gereklerine göre amel etmeye sevk edecek bir kamuoyu ve kökleşmiş birer mefhum hâline gelinceye kadar toplumdaki mevcut İslâmi olmayan fikirleri birer İslâmi fikre dönüştürmek, Allah ile Resulü'nün razı olduklarından razı olan ve öfkelendiklerinden öfkelenen birer İslâmi duygu hâline gelinceye kadar toplumdaki mevcut İslâmi olmayan duyguları değiştirmek,

İslâm'ın hükümlerine ve çözümlerine göre seyreden İslâmi ilişkiler hâline gelinceye kadar toplumdaki mevcut İslâmi olmayan ilişkileri birer İslâmi ilişkiye dönüştürmek yoluyla yapacaktır.

İşte partinin yaptığı bu işler, birer siyasi iştir. Zira parti, bunlar yoluyla şer'î hükümler ve çözümlere göre insanların işlerini gütmektedir. Çünkü siyaset, İslâm hükümleri ve çözümlerine göre insanların işlerini gütmektir.

Partinin yaptığı bu siyasi işlerde ümmetin, İslâm'la eritilerek bozuk akidelerden, hatalı fikirlerden, mugalatalı mefhumlardan, küfür fikirleri ile görüşlerinin etkisinden kurtulması amacıyla İslâmi kültürle kültürlendiği ortaya çıkar.

Partinin yaptığı bu siyasi işlerde fikrî çatışmanın ve siyasi mücadelenin olduğu da ortaya çıkar.

Fikrî çatışmaya gelince; küfür fikirleri ve nizamları ile olan çatışmada ortaya çıktığı gibi hatalı fikirler, bozuk akideler ve mugalatalı mefhumlar ile olan çatışmada da ortaya çıkar. Bu da bunların bozukluğunu beyan etmek, hatalı olduklarını ortaya koymak ve İslâm'ın bunlar hakkındaki hükmünü açıklamakla olur.

Siyasi mücadeleye gelince; ümmeti sömürgeci kâfirlerin hakiyetinden ve nüfuzundan kurtarmak ve Müslümanların diğer beldelerindeki fikrî, kültürel, siyasi, ekonomik, askerî ve benzerinin köklerini kazımak amacıyla onlarla yapılan çatışmada ortaya çıkar.

Bu siyasi mücadele, yöneticilerle çekişilmesinde, ümmete yönelik hıyanetlerinin ve komplolarının ifşa edilmesinde, ümmetin haklarını yedikleri veya ona karşı yükümlülüklerini yerine getirmede kusur gösterdikleri, herhangi bir işini ihmal ettikleri veya İslâm hükümlerine muhalefet ettikleri zaman muhasebe edilmesinde ve onlara karşı çıkılmasında ortaya çıkar.

Dolayısıyla ister yönetim konusu isterse yönetim konusu dışında olsun partinin her işi siyasi bir iş olup onun işi eğitim değildir. Zira o, bir medrese değildir. Onun işi vaaz ve irşat da değildir. Bilakis onun işi; amel edilmesi, hayat ve devlet vakiasında ortaya çıkarılması amacıyla İslâm fikirlerinin ve hükümlerinin ortaya konulduğu siyasi bir iştir.

Parti İslâm'ı, bizzat tatbik edilmesi ve akidesinin de bizzat devletin, anayasanın ve diğer kanunların aslı hâline gelmesi için taşır. Çünkü İslâm akidesi ister siyasi ister ekonomik ister kültürel ister içtimai isterse bunlardan başkası olsun kendisinden insanın tüm sorunlarını çözen bir nizamın fıskırdığı akli ve siyasi bir akidedir.

6- HİZB-UT TAHRİR'İN ÇALIŞMA SAHASI

İslâm, küresel bir ideoloji olmakla beraber, başlangıçta uğrunda küresel bir şekilde çalışmak metodundan değildir. Bilakis ona küresel olarak davet edilmesi ve oralarda temerküz edinmeye, böylece İslâm Devleti kuruluncaya kadar bir ya da birçok ülkenin çalışma mecali kılınması kaçınılmazdır.

Tüm âlem, İslâm daveti için elverişli bir mekândır. Fakat İslâm beldelerinin ehlinin, İslâm'ı din edinmeleri itibarıyla davetin buralarda başlaması kaçınılmazdır. İslâm beldelerinden bir cüz olan Arap beldeleri, İslâm kültürünün temel unsurlarından biri ve İslâm'ın cevheri bir parçası olan Kur'an'ın ve hadisin dili Arap dilini konuşmalarından dolayı başlangıçta bu davetin taşınmasında beldelerin evla olanı Arap beldeleridir.

Nitekim partinin ortaya çıkıp gelişmesinin başlangıcı ve daveti taşınması bazı Arap beldelerinde olmuştur. Sonra daveti taşırken tabii bir genişleme ile genişlemeye başlamıştır. Ta ki pek çok Arap ülkesinde ve Arap olmayan İslâm ülkelerinde çalışır hâle gelmiştir.

7- HİZB-UT TAHRİR'DE BENİMSEME

Ümmetin vakiasını, ulaştığı noktayı, Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in, raşid halifelerin, onlardan sonra gelen tabiin asrının vakiasını etüt ettikten, araştırdıktan, düşündükten, Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e, başlamasından Medine'de devleti ikame edinceye kadarki daveti taşıma keyfiyetine müracaat ettikten ardından Medine'deki seyrediş keyfiyetini etüt ettikten, Allah'ın Kitabı'na, Resulü'nün Sünneti'ne ve bunların irşat ettiği Sahabe'nin icmasına ve kıyasa müracaat ettikten, Sahabe'nin, tabiinin ve müçtehit imamlarının kavilleriyle aydınlandıktan; işte tüm bunlardan sonra Hizb-ut Tahrir, fikir ve metoda ilişkin bir takım fikir, görüş ve hükümler benimsemiştir. Bunlar birer İslâmi fikir, görüş ve hükümden başka bir şey değildir. Bunların içinde İslâmi olmayan hiçbir şey yoktur ve İslâmi olmayan hiçbir şeyden de etkilenmemiştir. Bilakis bunlar, sadece İslâmi olup İslâm asıllarından ve nasslarından başka bir şeyeye dayanmazlar.

Parti, bu fikirlerden, görüşlerden ve hükümlerden Hilâfet Devleti'ni kurup halifeyi nasbederek İslâmi hayatı yeniden başlatma ve daveti taşıma çalışmasının seyri için kendisine gerekli olanı benimsemiştir.

Parti, benimsediği ve kendisinden sadır olan fikirler, görüşler ve hükümler toplamını, insanlar için çıkartıp yayınladığı birçok kitabında ve neşriyatında derleyip toplamıştır.

Benimsenen kitaplar şunlardır:

- 1- İslâm Nizamı
- 2- İslâm'da Yönetim Nizamı
- 3- İslâm'da Ekonomi Nizam
- 4- İslâm'da İctimai Nizam
- 5- Hizbî Kitleleşme

- 6- Hizb-ut Tahrir Mefhumları
- 7- İslâm Devleti
- 8- İslâm Şahsiyeti (3 cilt)
- 9- Hizb-ut Tahrir'in Siyasi Mefhumları
- 10- Hizb-ut Tahrir'in Siyasi Bakışları
- 11- Anayasa Mukaddimesi
- 12- İslâmi Nefsiyetin Dinamikleri
- 13- Hilâfet Devleti'nin Cihazları
- 14- Hilâfet Devleti'nde Maliye
- 15- Hilâfet Devleti'nde Öğretim Metodunun Esasları
- 16- Siyasi Meseleler
- 17- Hizb-ut Tahrir'in Değiştirme Metodu
- 18- Tarif

Hizbin Yayınladığı Diğer Kitaplar Şunlardır:

- 1- Hilâfet Nasıl Yıkıldı
- 2- Ukubat (Cezalar) Nizamı
- 3- Beyyine Hükümleri
- 4- Marksist-Sosyalizmin Çürütülmesi
- 5- Tefekkür
- 6- Kıvrak Zekâ
- 7- İslâm Düşüncesi

8- İltizam Nazariyesinin/Teorisinin Çürütülmesi

9- Sıcak Bir Çağrı

10- İdeal Ekonomi Politikası

11- Demokrasi Küfür Nizamıdır

12- Klonlamanın Şer'î Hükümü

Aynı zamanda parti, fikrî ve siyasi binlerce neşriyat, müzekkere ve kitapçık yayınlamıştır.

Parti, bu fikir ve hükümleri insanlara taşıırken bunları onlara ancak siyasi şekilde taşır. Yani bu fikir ve hükümleri onlara benimsesinler, bunlarla amel etsinler, yönetime ve hayat vakıasına ulaştırınlar diye verir. Çünkü bu, İslâmi bir parti ve üyeleri Müslüman olması itibarıyla partiye vacip olduğu gibi birer Müslüman olmaları itibarıyla onlara da vaciptir.

Parti, bu İslâmi fikir ve hükümleri benimserken vahyin getirdiği Kitap, Sünnet ve bu ikisinin irşat ettiği Sahabe icması ve kıyasa dayanmıştır. Çünkü hüccet oluşları kati delille sabit olan sadece bu dört delildir.

8- HİZB-UT TAHRİR'İN METODU

• Daveti taşıırken izlenecek metot, Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in daveti taşıırken izlediği metottan alınan şer'î hükümlerdir. Çünkü Allah'ın Resulü'ne ittiba etmek Allahu Teâlâ'nın şu kavillerinden dolayı vaciptir: [لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ] “Andolsun ki Allah'ın Resulü'nde sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için gerçekten en güzel örnek vardır.” [Ahzâb Suresi 21], [قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ] “De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” [Âl-i İmrân Suresi 31], [وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ] [وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا] “Resul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi

her neyden yasakladıysa ondan kaçın!” [Haşr Suresi 7] Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem’e* ittiba etmenin, O’nu örnek edinmenin ve O’ndan almanın vacibiyetine delalet eden benzer başka ayetler de vardır.

- Bugün Müslümanlar dâru’l-küfürde yaşadıklarından ve Allah’ın indirdiklerinden başkasıyla yönetildiklerinden dolayı, Müslümanların dârı (yurdu) Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in* gönderildiği zamanki Mekke’ye benzemektedir. Bu nedenle daveti taşımak hususunda Mekke dönemi, örnek alınması gereken dönemdir.

- Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in* Medine’de devleti ikame edinceye kadar olan Mekke’deki sîretini inceleyen bir kimse görür ki O, belirgin muayyen amellerde bulunduğu, özellikleri belirgin merhalelerden geçmiştir. Dolayısıyla parti, hareket metodunu, hareket merhalelerini ve bu merhalelerde yapması gereken amelleri Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in* hareket merhalelerinde yaptığı amelleri örnek almıştır.

- Buna binaen parti, hareket metodunu şu üç merhaleyle sınırlandırmıştır:

Birincisi: Partisel kitleyi teşkil etmek amacıyla partinin fikrine ve metoduna inanan şahıslar oluşturmaya yönelik kültürlendirme merhalesi.

İkincisi: İslâm’ı kendisi için bir mesele edinip hayat vakiasında ortaya çıkarmak üzere çalışması için İslâm’ı yüklenmesi amacıyla ümmetle kaynaşma merhalesi.

Üçüncüsü: Yönetimi teslim alarak İslâm’ı genel ve kapsamlı bir şekilde tatbik etme ve bir risalet olarak dünyaya taşıma merhalesi.

- Birinci merhaleye gelince; parti birinci merhaleye, kurucusu değerli âlim, büyük mütefekkir, güçlü siyasetçi ve Kudüs İstinaf Mahkemesi Kâdısı Üstat Takiyyuddîn en-Nebhânî *Rahimehullah*

tarafından H.1372-M.1953 yılında Kudüs'te başladı. Parti, bu merhalede ferdî şekilde fikrini ve metodunu arz etmek üzere ümmetin fertleriyle temas kuruyordu. İcabet eden kimseleri, benimsediği İslâm fikirleri ve hükümleriyle eriyinceye, İslâm'la kaynaşan, İslâmi akliyete ve İslâmi nefsiyete sahip ve daveti insanlara taşımak üzere harekete geçen İslâmi bir şahsiyet hâline gelinceye kadar mürekkez tedris için partinin halakalarına yerleştiriyordu. Kişi bu seviyeye ulaştığında artık kendisini partiye kabul ettirmiş oluyor ve parti de onu üyeleri arasına katıyordu. Aynen Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in davetin üç sene süren ilk merhalesinde yaptığı gibi. Nitekim O, Allah'ın kendisiyle gönderdiği şeyleri arz etmek üzere insanları fert fert davet ediyor, iman eden kimseleri gizlice bu dinin esası üzerinde kitleleştiriyor, İslâm'la eriyinceye kadar onlara İslâm'ı öğretmeye, kendisine inen ve Kur'an'dan inmekte olan ayetleri okumaya hırs gösteriyor ve onlarla gizlice buluşuyordu. Sonra İslâm'ın adı Mekke'de yayıldı, insanlar onu konuşmaya başladı ve kendiliğinden İslâm'a girmeye başladılar.

Parti, bu merhalede dikkatini cismini inşa etmeye, fertlerini çoğaltmaya ve onları halakalarında mürekkez partisel kültürle kültürlendirmeye odakladı. Böylece İslâm'la eriyen, partinin fikirlerini benimseyen bu fikirlerle kaynaşan ve onları insanlara taşıyan şebabından partisel bir kitle oluşturmayı başardı.

Parti, bu partisel kitleyi oluşturmayı, topluma onu hissettirmeyi, onu, fikirlerini ve kendisine davet ettiği şeyleri tanıtmayı başardıktan sonra ikinci merhaleye intikal etti.

• Bu merhale, İslâm ümmeti nezdinde partinin benimsediği İslâm fikirleri ve hükümlerine yönelik genel bir uyanıklık ve kamuoyu oluşturarak İslâm'ı yüklenmesi için ümmetle kaynaşma merhalesidir. Ta ki ümmet, bu fikirler ile hükümleri hayat vakıasında ortaya çıkarmak amacıyla amel etmek ve taşımak üzere kendisi için birer fikir edinmiş ve İslâmi hayatı yeniden başlat-

mak ve İslâm davetini dünyaya taşımak için Hilâfet'i kurma çalışması ve halifenin nasbedilmesinde parti ile birlikte hareket etmiş olsun.

Parti bu merhalede kitlelere toplu olarak hitap etmeye intikal etmekle birlikte aşağıdaki işleri yapmaktadır:

1- Partinin cismini geliştirmek, fertlerini çoğaltmak, daveti taşımaya, fikrî çatışma ve siyasi mücadele sahasına atılmaya muktedir İslâmi şahsiyetleri oluşturmak için fertlere halakalarda mürekkez kültür vermek.

2- Ümmet nezdinde genel uyanıklık oluşturmak ve onunla kaynaşmak amacıyla mescit dersleri, seminerler, konferanslar, genel toplantı mekânları, gazeteler, kitaplar ve neşriyatlar yoluyla ümmet içerisindeki kitleleri partinin benimsediği İslâm fikirleri ve hükümleri ile toplu şekilde kültürlendirmek.

3- Ümmeti küfür akidelerinden, nizamlarından, fikirlerinden, bozuk akidelerden, hatalı fikirlerden, mugalatalı mefhumlardan ve etkilerinden kurtarmak için bunların sahteliğini, hatalı olduklarını ve İslâm ile çeliştiklerini açıklayarak bunlarla fikrî çatışma yapmak.

4- Siyasi mücadele yapmak ve bu da aşağıdaki noktalarda ortaya çıkar:

a- Ümmeti sömürgeci kâfir devletlerin hakimiyetinden ve her türlü nüfuz etkilerinden kurtarmak için İslâm beldeleri üzerinde hakimiyet veya nüfuz sahibi olan bu devletlerle, fikrî, siyasi, iktisadi ve askerî her türlü sömürgecilik şekliyle mücadeleye girmek, planlarını ve komplolarını ifşa etmek.

b- Arap ve İslâm beldelerindeki yöneticilerin ümmetin hakkını yedikleri, ümmete karşı yükümlülüklerini yerine getirmede kusur gösterdikleri veya herhangi bir işini ihmal ettikleri ve İslâm hükümlerine muhalefet ettikleri zaman bu yöneticilerle çekişmek, onları ifşa etmek, muhasebe etmek, onlara karşı çıkmak,

yönetimlerini yok edip onların yerine İslâm yönetimini ikame etmek için çalışmak.

5- Şer'î hükümlere göre ümmetin maslahatlarını benimsemek ve işlerini gütmek.

Parti, işte tüm bunları Allahu Teâlâ'nın şu kavlinin inmesinden sonra Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in yaptıklarına ittiba ederek yapmıştır: [فَأَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ] **“Emrolunduğun şeyi açıkça söyle ve müşriklerden de yüz çevir!”** [Hicr Suresi 94] Bunun üzerine Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* durumunu açığa vurdu, Kureyş'i Safa tepesine çağırды, onlara kendisinin gönderilmiş bir nebi olduğunu bildirdi, onlardan kendilerine iman etmelerini talep etti ve fertlere arz ettiği gibi davetini topluluklara da arz etti. Kureyş'e, ilahlarına, akidelerine ve fikirlerine çatarak onların sahteliğini, bozukluğunu ve yanlışlığını beyan etti. Onları ayıpladığı ve onlara hücum ettiği gibi mevcut tüm akidelere ve fikirlere de hücum etti. Bu husustaki ayetler O'na peş peşe iniyordu. Riba yemelerinden, kızları diri diri toprağa gömmelerinden, eksik tartmalarından ve zina işlemelerinden dolayı onlara hücum eden ayetler indiği gibi Kureyş'in liderlerine ve efendilerine hücum eden ayetler de iniyor; onları, atalarını ve akıllarını yeriyor; Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e, davetine ve Ashabı'na karşı kurdukları komploları ifşa ediyordu.

Parti, gerek fikirlerini taşımada gerek diğer fikirlere, siyasi kitlelere ve kâfir devletlerin mücadelelerine karşı koymada gerekse yöneticilerle çekişmede sonuçlara ve durumlara bakmaksızın açık sözlü, cesur ve meydan okuyucu olup, ikiyüzlülük, yağcılık, dalkavukluk ve yalakalık yaparak selamete çıkmayı yeğlemedi. Zira İslâm'a ve hükümlerine muhalefet eden herkese meydan okuyordu. Bu arada şebabı yöneticilerin hapis, işkence, sürgün, takibat, geçimine mani olma, işine son verme, seyahatine engel olma ve öldürme gibi şiddetli eziyetlerine maruz kaldı. Mesela Özbekistan, Irak, Suriye ve Libya'daki zalim yöneticiler,

onlarca şebabı öldürdüğü gibi Ürdün, Suriye, Irak, Mısır, Libya, Tunus, Türkiye, Pakistan, Orta Asya özellikle Özbekistan ve benzeri ülkelerin hapishaneleri şebablarıyla doludur. Parti, bunları Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'i örnek alarak yapmıştır. Zira o, tüm dünyaya açıkça meydan okuyarak İslâm risaletini getirmiş ve kendisine davet ettiği hakka iman ederek tüm dünyadaki küfre ve küfür fikirlerine meydan okumuş, âdetleri, gelenekleri, dinleri, akideleri, yöneticileri veya avam tabakasını hiç hesaba katmaksızın, İslâm risaletinden başka hiçbir şeye iltifat etmeksizin kırmızısiya ve siyahıyla insanlara savaş açmıştır. Zira kendisiyle gönderildiği İslâm risaletine olan derin imandan başka bir donanımı, yardımcısı ve de bir silahı olmaksızın yapayalnız bir hâlde önce Kureyş'le başlayarak ilahlarına değinmiş, onları ayıplamış, inançlarında onlara meydan okumuş ve onları yermiştir.

Parti, seyrinde açık sözlü, net ve meydan okuyucu olmaya bağlılığını korumakla birlikte bu hususta siyasi işlerle sınırlı kalmış ve Medine'ye hicret edinceye kadar Mekke'de davetle sınırlı kalan, hiçbir maddi eylemde bulunmayan Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'i örnek alarak bunların ötesine geçip yöneticilere, davetinin karşısında duran kimselere veya kendisine zarar vermek isteyenlere karşı maddi eylemlerde bulunmamıştır. Nitekim İkinci Akabe Biat'na katılanlar kendisine kılıçlarıyla Mina halkı ile savaşmaları için izin vermesini teklif edince onlara şöyle cevap vermiştir: [لَمْ نُؤْمَرْ بِذَلِكَ بَعْدَ] **“Henüz bununla emrolunmadık.”** [Tabakatu'l-Kubra] Allah *Subhânehû ve Teâlâ*, kendisinden önceki resul-lerin sabrettiği gibi O'nun da eziyetlere sabretmesini istemiştir. Zira O'na şöyle demiştir: [وَأَقْدُ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبْرُوا عَلَى مَا كُذِّبُوا] **“Andolsun ki senden önceki resuller de yalanlanmışlardı da onlar, yalanlanmalarına ve eziyet edilmelelerine rağmen sabretmişlerdi de nihayet nusretimiz onlara erişmişti.”** [Enâm Suresi 34]

Partinin kendisini veya kendisini yöneticilere karşı savunmak için maddi kuvvet kullanmamasının cihat konusuyla bir ilgisi

yoktur. Zira cihat, kıyamet gününe kadar devam edecektir. Mesela kâfir düşmanlar bir İslâm beldesine saldırdıkları zaman o beldenin Müslümanlarına, onları defetmek farz olduğu gibi Müslümanlardan bir parça olan o beldedeki Hizb-ut Tahrir şebabına da Müslüman olmaları sıfatıyla düşmanla savaşmaları ve onları def etmeleri vaciptir. Eğer Müslüman bir emîr çıkar, Allah'ın kelimesini yüceltmek için cihat eder ve insanları seferber ederse seferberliğin ilan edildiği o beldedeki Hizb-ut Tahrir şebabı da Müslüman olmaları vasfıyla hemen buna icabet ederler.

- Gerek ümmetin ümidi konumunda bulunan liderlerine ve önderlerine olan güvenini kaybetmesi gerek komplo planlarının hayata geçirilmesi için bölgenin içerisine sürüklendiği zor şartlar gerek yöneticilerin kendi halklarına karşı uyguladıkları zorbalığın ve zulmün gerek yöneticilerin partiyi ve şebabını maruz bıraktığı şiddetli eziyet yüzünden toplum parti karşısında donuklaşınca parti, muktedir olanlardan nusret talep etti. Nusreti ise şu iki maksatla talep etti:

Birincisi: Daveti taşımayı emin bir hâlde yürütebilmek için himaye talep etmek maksadıyla.

İkincisi: Hilâfet'i kurmak ve İslâm'ı tatbik etmek için yönetime ulaşmak maksadıyla.

Parti, bu nusret amellerini yapmakla birlikte halakalarda mürekkez kültür vermek, toplu kültürlendirme yapmak, ümmetin İslâm'ı yüklenmesi ve ümmet nezdinde kamuoyu oluşturmak için ümmete odaklanmak, sömürgeci kâfir devletlerle mücadele etmek, planlarını ve komplolarını ifşa etmek, yöneticilerle çekişmek, ümmetin maslahatlarını benimsemek ve işlerini gütmek gibi yapmakta olduğu tüm amellerini de yapmayı sürdürmüştür.

Parti, Allah'tan kendisi ve İslâm ümmeti için kurtuluşu, başarıyı ve nusreti gerçekleştirmesini temenni ederek tüm bunları yapmayı sürdürmektedir. Böylece Râşidî Hilâfet'in kurulacağı

üçüncü merhale gerçekleşecek ve işte o zaman müminler Allah'ın zaferiyle ferahlayacaklardır.

9- HİZB-UT TAHRİR'İN FİKRİ

Hizb-ut Tahrir'in üzerine dayandığı, fertlerinin toplamında somutlaştığı, ümmeti kendisi ile eritmeye ve kendi meselesi edinmesi için çalıştığı fikir, İslâm fikridir. Yani İslâmi akidedir, ondan fıskıran hükümlerdir ve üzerine bina edilen fikirlerdir.

İslâm'ı toplumda ortaya çıkarmak, yani yönetimde, ilişkilerde ve hayatın sair işlerinde İslâm'ı somut hâle getirmek için çalışan siyasi bir parti olarak hizb, bu fikirlerden kendisine gerektiği kadarını benimsemiştir. Parti, her hükmün, her görüşün, her fikrin ve her mefhumun tafsilî delillerini beyan etmekle birlikte benimsediği her şeyi yayımladığı kitaplarında ve neşriyatlarında ayrıntılı bir şekilde açıklamıştır.

İşte aşağıdakiler benimsediği bu fikirlerin, hükümlerin, görüşlerin ve mefhumların en bariz olanlarının bir kısmından kısa örneklerdir:

İslâm Akidesi

İslâm akidesi, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, resullerine, ahiret gününe, hayır ve şerrinin Allah'tan olduğu kaza ve kadere iman etmektir.

İman, delile binaen vakiya mutabık kesin tasdiktir. Zira tasdik delilsiz olursa kesinlik olmamasından dolayı iman olmaz. Tasdikin kesin olması ise ancak bir delille sabit olduğu zaman olur. Bunun içindir ki akidenin delilinin kati olması mutlaka gereklidir ve zanni olması caiz değildir.

Akide, [شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ] "Allah'tan başka bir ilahın bulunmadığına, Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in Allah'ın Resülü olduğuna şahadet etmektir." Şahadet

ise ancak ilim, yakın ve doğruluğa dayalı olduğu zaman şahadet olur, zanna dayalı olduğunda ise olmaz. Zira zan, ilim ve yakın/kesinlik ifade etmez.

İslâm akidesi; İslâm dininin, İslâm'ın hayata bakışının, devletin, anayasanın ve diğer yasaların, İslâm'dan kaynaklanan her şeyin veya İslâm üzerine bina edilen İslâmi fikir, hüküm ve mefhumların esasıdır. Dolayısıyla İslâm akidesi hem fikrî liderliktir hem fikrî kaidedir hem de siyasi bir akidedir. Çünkü bu akideden fıskıran veya bu akide üzerine bina edilen fikirler, hükümler, görüşler, mefhumlar, ahiret konularıyla ilgili olduğu gibi dünya işleri ve bu işlerin güdülmesiyle de ilgilidir. Dolayısıyla bu akide, dünya işlerinin güdülmesinin esasıdır. Nitekim bu akidede alışveriş, icar, vekâlet, kefalet, mülkiyet, evlilik, şirket ve miras hükümleri bulunduğu gibi, cemaate emir seçme, emîri nasbetme metodu, ona itaat etme ve onu muhasebe etme, cihat, antlaşma, barış, ateşkes hükümleri, ukubat/ceza hükümleri ve benzeri hükümler gibi dünya işleriyle ilgili hükümler de mevcuttur. Dolayısıyla bu akide, işleri güden bir akidedir. Dolayısıyla da siyasi bir akide olmaktadır. Çünkü siyaset, işleri gütmektir. Dolayısıyla İslâm akidesi, davetin taşınması, himaye edilmesi, sultanın/otoritenin ikame edilmesi, sultanın onu himaye etmesi, sürekli olarak uygulanmasının başında durması, tatbikinde ve uygulanmasında veya bir risalet olarak dünyaya taşınmasında kusur göstermesi hâlinde muhasebe edilmesinde mücadele ve savaştan ayrılmaz bir akidedir.

İslâm akidesi ibadette, teslimiyette, yaşamada yalnızca Allah'ı birlemeyi, Allah'ın dışındaki putlara, tağutlara, heva ve arzulara kulluğu reddetmeyi gerektirir. Zira tek yaratıcı O'dur, ibadette birlenen O'dur. Hakim, mutasarrıf, kanun koyucu, hıdayet edici, rızıklandırıcı, yaşatan, öldüren, yardım eden, mülkü elinde bulunduran O'dur. Her şeye kadir olan yalnızca O'dur. Bunların hiçbirinde yaratıklarından hiçbir kimse O'na ortak olamaz.

• Bu akide, ittiba olunmada bütün mahlukatın dışında Muhammedu'r-Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'i birlemeyi gerektirir. O'ndan başkasına tabi olunmaz ve O'ndan başka hiçbir kim-seden bir şey alınmaz. Zira O, Rabbi'nin şeriatının tebliğcisidir. O'nun dışındaki bir beşerden, dinlerden, ideolojilerden veya ka-nun koyuculardan yasa alınması caiz değildir. Bilakis tabi olma ve bir şeyin alınması hususunda O'nu birlemek vaciptir: [وَمَا آتَاكُم] **“Resul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi her neyden yasakladıysa ondan kaçınınız!”** [Haşr Suresi 7] [وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمِئِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ] **“Allah ve Resulü, bir işe hükmettikleri zaman mümin bir er-kek ve mümin bir kadına kendi işlerinde artık seçme hakkı yoktur.”** [Ahzab Suresi 36] [بَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا] **“Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem tayin edip.”** [Nisa Suresi 65] [لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ] **“Ey müminler! Resulü, kendi aranızda birbirinizi çağırır gibi ça-ğırmayın. İçinizden, birini siper edinerek sıvışıp gidenleri mu-hakkak ki Allah bilmektedir. Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.”** [Nur Suresi 63]

• İslâm akidesi, İslâm'ın bir defada tastamam, kapsamlı bir şekilde tatbik edilmesini gerektirir. Onun bir kısmını tatbik edip bir kısmının tatbikini terk etmeyi haram kıldığı gibi, tedri- cen/aşamalı olarak tatbikini de haram kılar. Zira Müslümanlar, Allahu Teâlâ'nın şu kavli indikten sonra bir hüküm ile diğer hü- küm arasında ayırım yapmaksızın Allah'ın Resulüne indirdikle- rinin tamamını tatbik etmekle emrolunmuşlardır: [النَّيْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ] **“Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak da İslâm'a razı oldum.”** [Mâide Suresi 3] Zira tatbik edilmele- rinin vacip olması bakımından Allah'ın hükümlerinin hepsi ay- nıdır. Bunun içindir ki Ebu Bekir ve beraberindeki Sahabeler (Al- lah onlardan razı olsun) zekât vermeyenlerle savaşmışlardır.

Çünkü onlar, sadece tek bir hükmü -ki zekâttır- uygulamaktan imtina etmiştiler. Nitekim Allah, bir hüküm ile diğer hükmün arasını ayıranları ve kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr edenleri dünyada rezillik, ahirette ise en şiddetli bir azapla tehdit etmiştir. Zira Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [أَفْتُمُونَنَّا بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ] “Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden böyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvalık, kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmektir.” [Bakara Suresi 85]

Parti, akaide ilişkin fikirleri ve akide ile bağlantılı olan yaratıcı Allah’ın varlığını, peygamberlere ihtiyacı, Kur’an’ın Allah’tan olduğunu, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*’in Allah’ın Resulü olduğunu akli ve Kur’an ile mütevatir hadislerden nakli delillerle ispat mevzularını, kader, kaza ve kader, rızık, ecel, Allah’a tevekkül, hidayet ve dalalet konularını ele almıştır.

Şer’î Kaideler

Kaide: [الأصلُ في الأفعالِ النَّقْيُ بِالْحُكْمِ الشَّرْعِيِّ] “Fiillerde asıl olan şer’î hükme bağlanmaktadır.” Dolayısıyla bir fiil ancak hükmünün bilinmesinden sonra işlenir. Yine, [الأصلُ في الأشياءِ الإِبَاحَةُ مَا لَمْ يُرِدْ دَلِيلٌ] “Eşyada asıl olan tahrim delili varit olmadıkça mubahlıktır.”

Bir Müslüman, şeran bütün amellerini şeriatın hükümlerine göre yürütmekle emrolunmuştur. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ] “Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem tayin etmedikleri müddetçe iman etmiş olmazlar.” [Nisa Suresi 65] Yine şöyle buyurmuştur: [وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا] “Resul size her ne getirdiyse onu alın ve sizi her neyden yasakladıysa ondan kaçının!” [Haşr Suresi 7] Dolayısıyla Müslüman için asıl olan bütün fiillerinde şer’î hükümlere bağlanmasıdır. Hüküm ise kulların fiillerine ilişkin Şârî’nin hitabıdır. Dolayısıyla hakkında Şârî’nin hitabının varit olmadığı şey şer’î hüküm değildir. Bu

dünyadaki her fiilin ve her şeyin hükümünü ise Allah beyan etmiştir. Zir Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [وَأَتَمَّمْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ] **“Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak da İslâm’a razı oldum.”** [Mâide Suresi 3] Yine şöyle buyurmuştur: [وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ] **“Bu kitabı da sana, her şey için bir açıklama olarak inzal ettik.”** [Nahl Suresi 89]

Şâri'nin umumi hitabı eşyanın mubah oluşu hakkında gelmiştir. Mubah ise şer'î bir hükümdür. Çünkü mubah, yapıp yapmada Şâri'nin insanı muhayyer/serbest bıraktığı şeydir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا] **“Yeryüzündekilerin hepsini de sizin için yaratan O'dur.”** [Bakara Suresi 29] Yine şöyle buyurmuştur: [وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا] **“Göklerde ve yerde ne varsa hepsini sizin hizmetinize amade kılmıştır.”** [Casiye Suresi 13] Bu demektir ki Allah, göklerde ve yerdeki şeyleri bizim için yaratmış ve bizim hizmetimize amade kılmıştır. Dolayısıyla bunlar mubahtır ve bunlardan herhangi bir şey hususi delile muhtaç değildir. Çünkü o şey umumi delile -ki mubahtır- dahildir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [يَا أَيُّهَا النَّاسُ] **“Ey insanlar! Yeryüzündeki şeylerden helal ve temiz olarak yiyin.”** [Bakara Suresi 168] Bu demektir ki her şeyin yenmesi helaldir. Dolayısıyla bunlardan herhangi bir şeyin yenmesi hususunda bir delile gerek yoktur. Çünkü genel delil o şeyi mubah kılmıştır. Ancak ölü eti, domuz eti, yüksek yerden yuvarlanıp ölmüş veya yırtıcı bir hayvan tarafından yenilmiş olan şeylerin yenmesinin ve şarap gibi şeylerin içilmesinin haramlığı hususunda bunları haram kılan bir delile gerek vardır ve bu delil mubahlık olan genel delilden bir istisna olmaktadır.

• Kaide: [مَا لَا يَنْبَغُ الْوَأَجِبُ إِلَّا بِهِ فَهُوَ وَاجِبٌ] **“Kendisi ile vacibin tamamlandığı şey de vaciptir.”**

• Kaide: [اسْتِشْبَابُ الْأَصْلِ] **“İstishab asıldır.”**

• Kaide: [إِنَّ الْخَيْرَ مَا أَرْضَى اللَّهَ وَإِنَّ الشَّرَّ مَا أَسْخَطَهُ] **“Hayır Allah'ı razı eden, şer de O'nu gazaplandıran şeydir.”**

• Kaide: [إِنَّ الْحَسَنَ مَا حَسَنَهُ الشَّرْعُ وَإِنَّ الْقَبِيحَ مَا قَبَّحَهُ الشَّرْعُ] “Husn/güzel şeriatın güzel gördüğü, kubuh/çirkin de şeriatın çirkin saydığı şeydir.”

• Kaide: [إِنَّ الْعِبَادَاتِ وَالْمَطْعُومَاتِ وَالْمَلْبُوسَاتِ وَالْمَشْرُوبَاتِ وَالْأَخْلَاقَ لَا تُعْلَقُ] وَيَلْتَزِمُ فِيهَا بِالنَّصِّ “İbadetler, giyecekler, yiyecekler, içecekler ve ahlak hakkında illet aranmaz. Bunlarda şer’î nassa bağlanılır.”

Şer’î Tarifler

Şer’î hükmün tarifi [خِطَابُ الشَّرَاعِ الْمُتَعَلِّقُ بِأَفْعَالِ الْعِبَادِ] “Şâri’nin kulların fiillerine ilişkin hitabıdır.” Vacibin tarifi [مَا طَلِبَ طَلْبًا جَازِمًا أَوْ] “Kesin bir talep ile talep edilen veya yapılmasından dolayı sevap ve yapılmamasından dolayı ceza gerektiren şeydir.” Haramın tarifi [مَا نَهِيَ عَنْهُ نَهْيًا جَازِمًا أَوْ مَا عُوقِبَ عَلَى] [فَعَلِهِ] “Yapılması kesin bir şekilde yasaklanan veya yapılmasından dolayı ceza gerektiren şeydir.” gibi tariflerdir.

Şer’î Olmayan Tarifler

Fikrin, akli metodun, bilimsel metodun, toplumun tarifi gibi tariflerdir. Bunlar vakıanın tarifidir.

• Fikir, akıl ve idrak aynı anlamdadır ki o, vakıanın duyular vasıtasıyla bu vakıayı açıklayan sabık bilgilerle birlikte dimağa/beyne nakledilmesidir.

Fikrin bulunabilmesi için şu dört şeyin bir arada bulunması gerekir: Vakıanın varlığı, sağlıklı dimağ/beyin, duyumsama ve sabık bilgi. Akli işlemin, yani fikir, akıl veya idrakin husule gelmesi için işte bu dört şeyin bir arada bulunması kaçınılmazdır.

• **Akli metot:** Kendisiyle eşyanın akledildiği metot, aklın fiirlere ulaşmada içerisinde işlev gördüğü metottur. Yani aklın kendisine göre fikirler üretmeyi gerçekleştirdiği keyfiyettir. Dolayısıyla o, düşünme metodudur.

Aklı düşünme metodu; vakıanın duyular vasıtasıyla, bu vakıayı açıklayan sabık bilgilerle birlikte dimağa/beyine nakledilmesi ve beynin hakkında yargıda bulunması suretiyle araştırılan bir şeyin hakikatinin bilgisine ulaşmak üzere izlenen belirli bir araştırma yöntemidir. İşte bu yargı, fikirdir veya akli idraktır. Bu metot, fizik gibi algılanan maddelerin araştırılmasında, akaidin ve teşrinin araştırılması gibi fikirlerin araştırılmasında, fıkıh ve edebi araştırmalar gibi metinlerin anlaşılmasında geçerlidir. Bu metot bizzat idrake ulaşmada temel ve tabii metot olup eşyanın akledilmesi, yani idrak edilmesi onun fonksiyonu sayesinde olur. Yine insan, insan olması bakımından idrak etmek istediği herhangi bir şeyin idrakine akli metot yoluyla ulaşır.

- **Bilimsel metot:** Üzerinde deneyler yaparak araştırma konusu olan bir şeyin hakikatinin bilgisine ulaşmak üzere izlenen belirli bir araştırma yöntemidir. Sadece somut maddelerin araştırılmasında geçerli olup fikirlerde geçerliliği söz konusu değildir. Zira bu metot sadece deneysel bilimlere özgüdür. Bu metot, maddenin asli koşulları ve faktörleri dışındaki şartlar ve faktörlere tabi tutularak asli şartlarının ve faktörlerinin gözlemlenmesi ardından laboratuvarlarda olduğu gibi madde üzerindeki bu operasyondan somut maddi bir gerçeğin çıkarılması ile olur.

Araştırmacının, bilimsel metotla ulaşacağı sonuç kesin olmayıp yanılma payı bulunan zanni bir sonuçtur. Bilimsel metottaki yanılma payı, bilimsel araştırmalarda sabit olmuş temel ilkelere biridir.

Bu metot, akli metodun bir dalı olup tefekkür için bir temel olamaz. Çünkü bu metodun temel yapılması imkânsızdır. Zira bu metot, üzerine bina edilen bir temel olmayıp ancak aslın, yani akli metodun bir koludur. Çünkü bu metodu temel yapmak, birçok bilgiyi ve hakikati araştırma sahasından çıkarır, incelenen ve hakikatleri içeren birçok bilginin var olmadığı sonucuna götürür. Oysa bunlar fiilen mevcut olup hisle ve vakia ile algılanmaktadır.

• **Toplum:** Aynı fikirlerin, aynı duyguların ve aynı nizamın birbirine bağladığı insan topluluğudur. Zira onlar, sadece insanların toplamı değil aralarında alakaların/ilişkilerin olduğu insan topluluğudur. Dolayısıyla insanların toplamı bir topluluktur, toplum değildir. Toplumu oluşturan şey ise ilişkilerdir. Aslında toplum, ayrıntılarında insanlar, fikirler, duygular ve nizamlardır. Toplumun ıslahı, fikirleri, duyguları ve nizamlarının ıslahıyla olur. Toplular, alakaları ve çözümleri ile birbirinden ayrılırlar. Mesela İslâm toplumu, sosyalist toplum veya kapitalist toplum denilmesi gibi.

Dünyadaki Mevcut İdeolojiler

Dünyadaki mevcut ideolojiler üç tanedir: İslâm, Kapitalist demokrasi ve komünizm.

Kapitalist Demokrasi

Batılı ülkelerin ve Amerika'nın ideolojisi olup dini devletten ve hayattan ayıran bir ideolojidir. "*Kayser'in hakkını Kayser'e, Allah'ın hakkını Allah'a bırak.*" ilkesine dayanır. Buna göre insan, hayattaki nizamını kendisi koyar.

Bu ideoloji, İslâm'la çelişen bir küfür ideolojisidir. Çünkü yegâne yasa koyucu ve insanlara yegâne nizam koyucu olan Allah, devleti İslâm hükümlerinden bir parça yapmış ve hayatın bütün işlerinin indirdiği şer'î hükümlere göre çözülmesini vacip kılmıştır. Bunun içindir ki Müslümanların kapitalist ideolojiye inanmaları veya onun fikirlerini ve nizamlarını almaları haramdır. Çünkü o, bir küfür ideolojisi olduğu gibi fikirleri ve nizamları da İslâm'la çelişen küfür fikirleri ve nizamlarıdır.

İslâm'ın Hürriyetler Hakkındaki Görüşü

Kapitalizmin en bariz fikirlerinden biri insanların hürriyetlerini korumanın gerekli olduğu düşüncesidir. Bu hürriyetler

inanç hürriyeti, fikir hürriyeti, mülkiyet hürriyeti ve şahsi hürriyettir. Mülk edinme hürriyetinden de büyük tekellerin oluşmasına yol açan ve Batılı kâfir devletleri, halkları sömürmeye ve servetlerini yağmalamaya iten kapitalist ekonomi düzeni doğmuştur.

Bu genel dört hürriyet, İslâm hükümleri ile çelişmektedir. Zira Müslüman, akidesinde hür değildir. Eğer dininden dönerse tövbe etmesi istenir ve İslâm'a geri dönmezse öldürülür. Nitekim Resulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ] **"Her kim dinini değiştirse onu öldürün."** [Buhari] Müslüman, fikrinde de hür değildir. İslâm neyi görürse onu görmeli ve Müslüman için İslâm'ın görüşünden başka bir görüşünün bulunması caiz değildir.

Müslüman mülkiyette de hür değildir ve ancak şer'î mülk edinme sebepleri çerçevesinde mülkiyet sahibi olması doğrudur. Dilediğini dilediği gibi mülk edinmekte serbest olmayıp bilakis mülkiyet sebeplerine bağlıdır. Dolayısıyla bu sebepler dışındaki başka bir yolla mülk edinmesi mutlak olarak caiz değildir. Mesela ribayla, ihtikârla, içki ve domuz satışı ile veya buna benzer şeran yasak olan mülk edinme yollarıyla mülk edinmesi sahih değildir. Zira bu yollardan herhangi biriyle mülk edinmek caiz değildir.

İslâm'da şahsi hürriyet de yoktur. Zira Müslüman için şahsi hürriyet yoktur. Aksine Müslüman şeriâtın kendisine gösterdikleriyle mukayyettir. Mesela, namaz kılmadığı veya oruç tutmadığı zaman cezalandırılır. Sarhoş olduğu veya zina ettiği zaman cezalandırılır. Bir kadın açık saçık veya teberruc bir hâlde dışarıya çıkarsa cezalandırılır. Bunun içindir ki Batılı kapitalist nizamdaki mevcut hürriyetlere İslâm'da yer yoktur ve bunlar, İslâm hükümleri ile tamamen çelişmektedir.

Kapitalist ideolojinin en bariz fikirlerinden biri de demokrasidir.

İslâm'ın Demokrasi Hakkındaki Görüşü

Demokrasi, halk için ve halk adına halkın yönetimidir. Aslen demokratik nizamda irade, egemenlik ve yürütme hakkına sahip olan halktır. Dolayısıyla kendisinin efendisi olması ve hiçbir kimsenin üzerinde egemenlik hakkı olmamasından dolayı kendi iradesinin yürütücüsüne sahip olan halktır. Bundan dolayı yasa koyucu odur. Dolayısıyla dilediği yasayı çıkaracağı ve ilga edebileceği gibi dilediği yasayı da iptal edebilir. Bunu bizzat kendisi yapamayacağından dolayı kendi adına yasalar çıkarması için vekiller seçer.

Yönetimin ve yürütmenin sahibi halktır. Yönetimi halkın bizzat kendisinin üstlenmesi imkânsız olduğundan kendi koyduğu yasaları uygulamaları için halk kendi adına yöneticiler seçer. Böylece kapitalist Batı nizamında otoritenin kaynağı halktır. Böylelikle de hem egemen hem yasa koyan hem de hükmeden bizzat halktır.

İşte bu demokratik nizam, bir küfür nizamıdır. Zira o, beşer tarafından koyulmuş olup şer'î hüküm değildir. Bunun içindir ki bu nizamla hükmetmek küfürle hükmetmektir ve ona davet etmek bir küfür nizamına davet etmektir Bundan dolayı ona davet etmek veya onu almak hiçbir şekilde caiz değildir.

Bu demokratik nizam, İslâm'ın hükümlerine muhaliftir. Zira Müslümanlar bütün işlerini şeriatın hükümlerine göre yürütmekle emrolunmuşlardır. Müslüman, Allah'ın kuludur. Dolayısıyla iradesini Allah'ın emirlerine ve nehiyelerine göre yürütmelidir. Ümmet de iradesini hevasına göre yürütme hakkına sahip değildir. Çünkü onun hakimiyet hakkı yoktur. Ümmetin iradesini yürüten ise hakimiyet sahibi olmasından dolayı şeriattır. Bunun içindir ki ümmet yasama hakkına sahip değildir. Çünkü yasa koyucu yalnızca Allah'tır. Mesela ümmetin tamamı riba, ihtikâr, zina veya içki gibi Allah'ın haram kıldığı bir şeyi mubah kılma üzerinde ittifak etmiş olsalar, onların bu ittifakının hiçbir

kıymeti yoktur. Çünkü bu, İslâm hükümleriyle çelişmektedir. Eğer bunda ısrar ederlerse onlarla savaşırlar.

Ancak Allah *Subhânehû ve Teâlâ*, sultayı, yani yönetim ve yürütmeyi ümmete ait kılmış, kendi adına yönetim ve yürütmeyi gerçekleştirmesi için yöneticiyi seçme ve nasbetme hakkını ona vermiş ve yöneticinin nasbedilmesi keyfiyetini biat olarak belirlemiştir. Böylece hakimiyet ile sulta arasındaki fark idrak edilmiş olmaktadır. Zira hakimiyet şeriatın, sulta/otorite ümmetindir.

Komünizm

Maddeden başka her şeyin varlığını inkâr etme esasına dayalı maddeci bir ideolojidir. Komünizm, maddenin ezeli olduğunu, başı ve sonu bulunmadığını, bir yaratıcının yaratığı olmadığını, bir yaratıcı bulunmadığı gibi kıyamet gününün de mevcut olmadığını kabul eder. Dini ise halkların afyonu olarak görür.

Komünizm, maddenin evrimi ve tarihin evrimi nazariyesine dayanan maddeci bir ideolojidir. Ona göre madde bütün eşyanın aslıdır, eşya maddeden sudûr eder ve evrim yoluyla doğar. Komünizmde nizam, üretim araçlarından alınır ve nizamlar üretim araçlarının gelişmesiyle gelişir. Komünizme göre toplum; top-rak, üretim araçları, tabiat ve insandan oluşan genel bir toplamdır. Bunların tamamı tek bir şeydir ki o da maddedir. Tabiat ve tabiattaki şeylerin gelişmesi ile birlikte insan da gelişir ve toplumun tamamı da gelişir.

Bunun içindir ki komünizmde toplum evrime tabidir. Toplum evrimleştikçe fert de onunla birlikte evrimleşir. Dolayısıyla çarkta dişlinin dönüşü gibi fert toplumla döner. Komünizm, üretim araçlarının ferdî mülkiyet olarak mülk edinilmesini yasaklar ve onları devletin mülkiyeti sayar.

Komünist ideoloji bir küfür ideolojisidir. Fikirleri birer küfür fikridir ve nizamı bir küfür nizamıdır. Dolayısıyla komünizm

ideolojisi, ana hatlarında ve detaylarında İslâm ile tamamen ve köklü bir şekilde çelişir.

Zira İslâm; maddenin yaratılmış olduğunu, ezeli olmadığını, yok olacağını, insanın bir yaratıcının mahluku olduğunu, kâinatın ve kâinattakilerin bir yaratıcının yaratıkları olduğunu, nizamın Allah tarafından olup ne maddenin veya üretim araçlarının evriminden ne de beşer tarafından olduğunu, toplumun insanlar, fikirler, duygular ve nizamlardan meydana geldiğini, toplumları belirleyen şeyin ancak toplumlara tatbik edilen nizam olduğunu açıklamış ve ispat etmiştir. Buna göre İslâm'ı tatbik eden bir toplumdaki mevcut üretim araçlarının türü her ne olursa olsun İslâm toplumu, kapitalist nizamın tatbik edildiği toplum, kapitalist toplum ve komünizmin tatbik edildiği toplum kendisindeki mevcut üretim araçları kapitalist nizamdaki üretim araçlarının aynısı olmasına rağmen komünist toplum olur.

Hadarat ve Medeniyet

Hadarat, hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır. Medeniyet ise hayat işlerinde kullanılan somut maddî şekillerdir.

Hadarat, hayat görüşüne göre özel olur. Mesela İslâm hadaratı hem Batı hadaratından hem de komünizm hadaratından farklıdır. Çünkü bu hadaratlardan her birisi özel bir bakış açısına sahiptir ve diğer hadaratlardan farklıdır.

Bunun içindir ki bu iki hadaratın İslâm ile çelişmesinden dolayı Müslümanların Batı veya komünizm hadaratlarından bir şey almaları caiz değildir.

Medeniyete gelince; eğer ruh sahibi olan resim ve heykeller gibi hadarattan kaynaklanıyorsa bunlar özel sayılır ve alınmaları caiz değildir. Zira İslâm hadaratı heykel yapmayı ve bunları almayı haram kıldığı gibi ruh sahibi şeylerin resminin yapılmasını da haram kılmıştır. Oysa Batı ve komünizm hadaratları bunları mubah sayar ve haram kılmaz.

Fakat medeniyet, uçak, gemi ve otomobil gibi ulaşım araçları, endüstriyel ve tarımsal üretim araçları, gelişmiş harp araçları, aynı şekilde beşer aklının bilimin ilerlemesi ve sanayinin gelişmesi sonucunda bulduğu tüm buluşlar ve keşifler, elektronik beyinler ve benzerleri gibi bilim, ilerleme, sanayi ve gelişmenin bir sonucu ise bu şekillerin hepsi evrensel şekillerdir, bütün dünyaya aittir, herhangi bir hadarata veya ümmete veya dine özel değildir. Bilakis bunlar, tüm insanlığa aittir. Çünkü bunların hadaratla da hayat görüşüyle de bir ilgisi yoktur.

Bunun içindir ki alınmaları caizdir. Çünkü bunlar İslâm hükümleriyle çelişmemektedir. Bilakis bunların alınması farz-ı kifayedir.

İslâm'da Yönetim Nizamıyla İlgili Hükümler

İslâmi Sulta/Otorite

İslâm dini, İslâmi otoritenin Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek olduğunu belirlemiştir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [فَاَحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ] **“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet! Sana gelen haktan (yüz çevirip de) sakın onların hevalarına tabi olma!”** [Mâide Suresi 48] Yine şöyle buyurmuştur: [وَأَنْ أَحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ] **“Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet ve onların arzularına uyma! Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni saptırmalarından sakın!”** [Mâide Suresi 49] Buna göre Allah'ın indirdikleriyle, yani Kitap ve Sünnet ile hükmeden her sulta, İslâmi şer'î bir yönetimdir. Yani İslâmi şer'î bir sultadır.

İslâm'da Yönetim Nizamının Şekli

İslâm, yönetim nizamının şeklini Hilâfet nizamı olarak belirlemiş ve bu nizamı İslâm Devleti'nin tek yönetim nizamı kılmıştır. Nitekim Müslim, Ebu Hazim'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: [قَاعَدْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ خَمْسَ سِنِينَ فَسَمِعْتُهُ يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ:]

قَالَ إِنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَانَتْ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَ نَبِيٌّ وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي إِنَّهُ
 [سَيَكُونُ خُلَفَاءُ فَتَكُونُ] *“Ebâ Hurayra ile beş sene oturdum. Onu, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in şöyle dediğini tahdis ederken
 işittim: İsrail oğulları, nebilere tarafından siyaset ediliyordu (yö-
 netiliyordu). Bir nebi vefat edince, bir diğer nebi ona halef olu-
 yordu. Artık benden sonra nebi yoktur. Halifeler olacak da ço-
 ğalacaklardır.”* [Müslim] Bu hadis, Resul Sallallahu Aleyhi ve Sel-
 lem’den sonra İslâm’da yönetim nizamının Hilâfet olduğu husu-
 sunda gayet açıktır. Nitekim İmamet’in, yani Hilâfet’in İslâm’da
 tek yönetim nizamı kılındığına dair gelen pek çok hadis bunu
 teyit etmektedir. Şu hadis: [سَيَكُونُ بَعْدِي أئِمَّةٌ] *“Benden sonra imamlar
 (halifeler) olacaktır.”* [Hakim, Mustedrak] Yine şu hadis gibi [إِذَا بُويعَ
 لِخَلِيفَتَيْنِ] *“İki halifeye beyat edildiğinde...”* [Müslim] İslâm’da yönetim
 nizamının sadece Hilâfet nizamı olduğuna delalet eden benzer
 hadisler de vardır.

Halifeyi Nasbetmenin Metodu

İslâm, halifeyi nasbetme metodunun biat olduğunu belirle-
 miştir. Nitekim Nâfi’den İbnu Ömer’in Resulullah Sallallahu
 Aleyhi ve Sellem’i şöyle derken işittiği rivayet edilmiştir: [وَمَنْ مَاتَ
 وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةٌ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً] *“Her kim de boynunda biat olmadan
 ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur.”* Ubade İbnu Samit’ten
 şöyle dediği rivayet edilmiştir: [بَايَعْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى
 السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي الْعُسْرِ وَالْيُسْرِ وَالْمُنْشَطِ وَالْمَكْرَهِ وَعَلَى أَنْ تَرْتَدَّ عَلَيْنَا وَعَلَى أَنْ لَا نُنَازِعَ الْأَمْرَ
 [أَهْلُهُ وَعَلَى أَنْ نَقُولَ بِالْحَقِّ أَيْنَمَا كُنَّا لَا نَخَافُ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لِأَنْ
 Sallallahu Aleyhi ve Sellem’e rahatlıkta ve zorlukta dinleyip it-
 aat edeceğimize, emir sahipleriyle çalışmayacağımıza her nerede
 olursak olalım hiç bir kınayıcının kınamasından korkmadan,
 Allah için hakkı tutacağımıza veya söyleyeceğimize biat ettik.”
 [Buhari] Başka bir hadiste ise şöyle geçmiştir: [إِذَا بُويعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَاقْتُلُوا الْأَخَرَ
 مِنْهُمَا] *“İki halifeye biat edildiğinde onlardan diğerini (ikincisini)
 öldürün.”* İşte bu hadisler, halifeyi nasbetme metodunun biat ol-
 duğuna delalette gayet açık olduğu gibi bunun üzerinde Sa-
 habe’nin icması da hasil olmuştur.

Buna göre, Hilâfet nizamına dayanan içinde halifenin biat yoluyla nasbedildiği ve Allah'ın indirdikleriyle, yani Kitap ve Sünnet'le hükmeden her yönetim ve sulta/otorite, İslâmi şer'î bir yönetim olduğu gibi İslâmi şer'î bir sultadır.

Müslümanların nasbettiği ve rızayla biat ettikleri her halife, şeran halife sayılır ve ona itaat etmek vaciptir.

- Buna göre krallık rejimi İslâmi bir nizam değildir. İslâm, Britanya ve İspanya'da olduğu gibi devlete başkanlık eden fakat yönetmeyen kralın bir sembol olduğu kraliyet sistemini kabul etmez. Çünkü halife, bir sembol değil, aksine yönetici ve ümmetin yerine Allah'ın şeriatını uygulayan kimsedir. Yine Suudi Arabistan ve Ürdün'deki gibi kralın hem başkanlık yaptığı hem de yönettiği krallık sistemini de kabul etmez. Çünkü halife, krallar gibi Hilâfet'e veraset yoluyla varis olamaz. Aksine onu Müslümanlar seçer ve ona biat ederler. Dolayısıyla İslâm'da veraset rejimi caiz değildir. Aynı zamanda halife, muhasebe edilmeyen krallar gibi kanunların üstünde de değildir. Bilakis Allah'ın hükümlerine boyun eğer ve yaptığı her işten dolayı muhasebe edilir.

- Cumhuriyet nizamı da İslâmi bir nizam değildir. İster Birleşik Devletler'de olduğu gibi başkanlık sistemi olsun isterse Batı Almanya'da olduğu gibi parlamenter sistem olsun İslâm, cumhuriyet nizamını kabul etmez. Çünkü her iki şekli ile de cumhuriyet nizamı, hakimiyetin halka ait olduğu demokratik nizam esasına dayanır. Oysa Hilâfet nizamı, hakimiyeti şeriata ait kılan İslâm nizamına dayanır. Ümmet halifeyi seçme ve muhasebe etme hakkına sahip olmasına rağmen onu azletme hakkına sahip değildir. Halifeyi azledecek olan şer'î hükümdür. Yani azlini gerektiren bir muhalefetle şeriata muhalefet ettiği zaman halifeyi azletme yetkisine sahip olan yalnızca Mezalim Mahkemesi'dir. Bu da Allahu Teâlâ'nın şu kavlimden dolayıdır: [يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَبْهَتُوا النَّاسَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ خَبِيرٌ] “Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Resul'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer herhangi bir

şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah'a ve Resulü'ne götürün. Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız." [Nisâ Suresi 59] Yani o şeyi Allah'ın ve Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in hükmüne götürün demektir. Allah'ın ve Resulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in hükmünü temsil eden ise Mezâlim Mahkemesi'dir. Yani halifeyi azletme yetkisine sahip olan odur. Oysa cumhuriyet nizamında cumhurbaşkanını azletme yetkisine sahip olan halktır.

Halife, belirli bir müddetle sınırlı değil bilakis İslâm'ı tatbik etmekle sınırlıdır. Eğer İslâm'ı tatbik etmezse nasbedilmesinden bir ay sonra bile olsa azlolunur. Oysa cumhurbaşkanı belirli bir müddetle sınırlıdır. Üstelik parlamenter sistemde cumhurbaşkanıyla birlikte başbakan vardır. Cumhurbaşkanı ise yönetmeyen bir semboldür ve onun yanında yönetici olan başbakandır. Oysa halife tek yönetici olup yönetim ve yürütmeyi üstlenen bizzat odur. Halifeye beraber kendisinden başka yöneten bakanlar da yoktur.

Başkanlık sistemine gelince, yönetimi üstlenen bizzat cumhurbaşkanı olsa da onunla birlikte yönetim yetkisine sahip olan bakanlar vardır. Cumhurbaşkanı da onların başkanıdır ve hükümet başkanı makamındadır. Bu ise Hilâfet nizamına aykırıdır. Çünkü yönetimi üstlenen bizzat halifedir ve onunla birlikte olan kimseler kendilerinden yardım aldığı muavinlerindir. Bu muavinler, cumhuriyetçi demokratik nizamdaki bakanların sahip olduğu yetkilere sahip değildirler. Halife onların başkanlığını üstlenirken bunu yürütme kurulunun başkanı sıfatıyla değil devletin başkanı sıfatıyla üstlenir.

Bunun içindir ki Hilâfet nizamı ile cumhuriyet nizamı arasında büyük bir fark vardır. Buna göre İslâm Devleti'ne İslâm cumhuriyeti demek kesinlikle caiz olmadığı gibi, İslâm ile cumhuriyet nizamı arasında tam bir tenakuzluk bulunmasından dolayı "*İslâm'da yönetim nizamı cumhuriyet nizamıdır veya İslâm cumhuriyet nizamıdır.*" demek de caiz değildir.

Hilâfet Devleti'nin Tek Oluşu

İslâm'da yönetim nizamı olan Hilâfet nizamı tek bir devletin vahdet nizamıdır, federal bir nizam değildir.

Dünyadaki tüm Müslümanlar için tek bir İslâm Devleti dışında başka bir devletin olması caiz olmadığı gibi kendilerine Allah'ın Kitabı ve Resulü'nün Sünneti'ni, yani İslâm şeriatını uygulayan tek bir halife dışında başka bir halifenin bulunması da caiz değildir. Çünkü şer'î delil bu şekilde gelmiş ve bunun dışındakileri haram kılmıştır. Zira Abdullah İbnu Amr İbnu'l Âs'tan Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'i şöyle derken işittim dediği rivayet edilmiştir: [وَمَنْ بَاعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفْقَةً يَدِهِ وَثَمْرَةً فَلْيُطِعْهُ إِنَّ] *“Her kim bir imama (halifeye) biat edip elinin ayasını ve kalbinin semeresini verirse gücü yettiğinde ona itaat etsin. Eğer bir diğeri onunla (yönetimi ele geçirmek üzere) çekişmek için gelirse o diğerrinin boynunu vurun!”* [Müslim] Ebî Saîd el-Hudrî'den Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: [إِذَا بُوِيعَ لِخَلِيفَتَيْنِ] *“İki halifeye biat edildiğinde onlardan diğerrini (ikincisini) öldürün.”* Arfece'den Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'i şöyle derken işittiği rivayet edilmiştir: [مَنْ أَنَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ] *“İşiniz (yönetiminiz) bir adam üzerine birleşmiş iken her kim gelir de asanızı parçalamak veya cemaatinizi (birliğinizi) bölmek isterse onu öldürün.”* [Müslim]

Bu hadisler, Müslümanların birden fazla halifesinin olmasının caiz olmadığı hususunda gayet açıktır. Zira onunla çekişmek üzere başka bir şahıs gelirse ikincisi öldürülür veya iki kişiye biat edilmesi hâlinde halife birincisidir, ikincisi vazgeçmediği takdirde öldürülür. Yine birisi devleti bölmek veya kendisini halife yapmak için halife ile çekişmeye kalkışrsa bu kişinin öldürülmesi de vaciptir. Bu hadisler, Müslümanların birden fazla dev-

letlerinin bulunmasının caiz olmadığı hususunda gayet açık olduğu gibi İslâm Devleti'nin federasyonlardan oluşan birleşik bir devlet olmayıp tek bir devlet olduğu hususunda da gayet açıktır.

İslâm'da Yönetim Kaideleri

İslâm'da yönetim nizamı şu dört kaide üzerine kurulmuştur:

1- Hakimiyet Şeriatındır (Halkın Değil)

Müslümanın ve farklı halklarıyla ümmetin iradesini yürüten ne Müslümanın kendisidir ne İslâmi ümmetin kendisidir ne de halklarından herhangi bir halktır. Bilakis hem Müslüman ferdin hem de İslâmi ümmetin iradesi sadece Allah'ın emirlerine ve nehiyelerine göre yürütülür. Bu da Allahu Teâlâ'nın şu kavillerinden dolayıdır: [فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ] **“Hayır! Rabbine and olsun ki onlar aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem tayin etmedikleri müddetçe iman etmiş olmazlar.”** [Nisa Suresi 65], [وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَىٰ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ] **“Allah ve Resulü, bir işe hükmettikleri zaman mümin bir erkek ve mümin bir kadına kendi işlerinde artık seçme hakkı yoktur.”** [Ahzâb Suresi 36], [يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ] **“Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Resul'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah'a ve Resulü'ne götürün. Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız.”** [Nisa Suresi 59] Yine *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şu kavlından dolayıdır: [لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُكُونَ هَوَاهُ تَبَعًا لِمَا] **“Sizden biri iman etmiş olmaz ta ki hevâsı benim getirdiklerime tabi oluncaya kadar.”** [Hasen İbnu Sufyân, Nevevî'nin sahihlediği sened ile tahrir etti.] İşte bu deliller, hakimiyetin ancak şeriata ait olduğu, halka ait olmadığı hususunda gayet açıktır.

2- Otorite Ümmetindir

Otoritenin, yani yönetimin ancak ümmete ait olduğu, hem Şâri'nin halifenin ümmet tarafından nasbedilmesi için belirlediği

metodun biat olmasından hem de halifenin otoriteyi bu biatla alıp ümmet adına ümmeti yönetecek olmasından açıkça ortaya çıkmaktadır. Halifenin otoriteyi ancak bu biatla alacak olması, otoritenin ümmete ait olduğuna ve onu dilediğine verebileceğine dair açık bir delildir. Nitekim emîri emîrliğe getirenin, onu nasbedenin ve ona biat edenin ümmet olduğunu açıklayan gayet net hadisler gelmiştir. Zira Abdullah İbnu Ömer'den Nebi *Sal-Allahu Aleyhi ve Sellem*'in şöyle buyurduğu rivayet [وَلَا يَجِلُّ لِثَلَاثَةٍ] “İçlerinden birini kendilerine emir seçmedikleri müddetçe, üç kişinin bir vadide olması helal değildir.” [Ahmed bin Hanbel] Bu hadis, bir kimsenin emirliğe getirilmesinin ümmet tarafından olacağı hususunda gayet açıktır ve yukarıda bunun ancak ümmet tarafından olacağını açıklayan biat hadisleri de geçmişti.

3- Tek Bir Halife Nasbetmek, Müslümanlara Farzdır

Yönetimde Müslümanların naibi olmak üzere bir halifenin nasbedilmesi ve bir tane olmasının vacibiyeti hakkında yukarıda hadisler geçtiği gibi bunun üzerinde Sahabe icması da hasıl olmuştur.

4- Şer’î Hükümleri Benimsemek Sadece Halifenin Hakkıdır. Dolayısıyla Anayasayı ve Bütün Kanunları Belirleyen Odur

Devlette tatbik edilen şer’î hükümleri benimsemeye sadece halifenin hakkı olduğu Sahabe icması ile sabittir. Bu icmadan da şu kaideler çıkarılmıştır. [أَمْرُ الْإِمَامِ يَرْفَعُ الْخِلَافَ] “İmamın emri ihtilafı ortadan kaldırır.” [أَمْرُ الْإِمَامِ نَافِذٌ] “İmamın emri nafizdir.” [لِلْأَمْرِ مَنْ يَحْدِثُ مِنْ الْأَمْرِ بِقَدَرِ مَا يَحْدِثُ مِنْ مُشْكِلَاتٍ] “Sultanın ortaya çıkan sorunlar miktarınca kadâda bulunma hakkı vardır.”

İslâm Devleti'nin Cihazları

Hilâfet Devleti'nin cihazları şu on üç cihazdır:

1- Halife [Devlet Başkanı]

50 | HİZB-UT TAHRİR
2- Muavinler [Tefvîz Vezirleri]

3- Tenfîz Vezirleri

4- Valiler

5- Cihat Emîri

6- İç Güvenlik

7- Hariciye [Dışişleri]

8- Sanayi

9- Kadâ/Yargı

10- İnsanların Maslahatları [İdari Cihaz]

11- Beytü'l-Mal [Hazine]

12- Medya

13- Ümmet Meclisi [Şura ve Muhasebe]

Devletin bu cihazları Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in fiilinden alınmıştır. Zira *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*, bizzat devlet başkanıydı, Müslümanlara bir halife ikame etmelerini emretmiş ve Ebu Bekir ile Ömer *RadiyAllahu Anhumâ'*yı kendisine muavin olarak tayin etmiştir. Zira Tirmizi'nin tahrir ettiği hadiste şöyle buyurmuştur: [وَأَمَّا وَزِيرَايَ مِنْ أَهْلِ الْأَرْضِ فَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ] **“Benim yeryüzündeki iki vezirim Ebu Bekir ve Ömer'dir.”** Hadisteki [الْوَزِيرُ] **“vezir”** kelimesi, lügatte muavindir, Batı demokrasisi ıstılahundaki vezir (bakan) değildir. Keza *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* ve Râşid halifeler döneminde kâtip olarak isimlendirilen yardımcıları edinilmiştir ki onlar tenfiz veziri konumundaydılar. Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* bölgelere valiler tayin etmiştir. Mesela Muaz *RadiyAllahu Anh'*ı Yemen'e ve Attâb İbnu Useyd *RadiyAllahu Anh'*ı fetihten sonra Mekke'ye vali olarak atadığı gibi cihat ve harp emirleri atamış ve kendisinin fiilen komutanı olduğu

bir de ordu ikame etmiştir. *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*, iç güvenliğe ve şurtaya (polise) da önem vermiştir. Nitekim Buhari şöyle rivayet etmiştir: [أَنَّ قَيْسَ بْنَ سَعْدٍ، كَانَ يَكُونُ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ] *Kays İbnu Sa'd Nebi SallAllahu Aleyhi ve Sellem nezdinde emîrden şurta sahibi konumunda idi.*" *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*, harici siyaseti idare ettiği gibi mancınık ve arrade¹ yapılmasını da emretmiştir. *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* kadâyı bizzat üstleniyor ve insanlar arasında yargıda bulunmaları için kadılar tayin ediyordu. Nitekim Ali *RadiyAllahu Anh'ı* Yemen'e kadı olarak tayin etmiş ve başkalarını da kadâ ile görevlendirmiştir. İdari cihaza gelince; maslahatlar dairesi için kâtipler tayin etti ve bu kâtipler dairelerin müdürü konumunda idiler. Nitekim Muaykiyb Ebi Fatıma'yı ganimetlerden sorumlu kâtip ve Huzeyfe İbnu'l Yeman'ı Hicaz meyvelerinin takdirden sorumlu kâtip olarak atamıştır. *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*, malların durumunu üstleniyor veya bununla kaim olacak kimseler tayin ediyordu. Malı mescide koyuyor ve dağıtıyor veya hazineye koyuyor ve taksim ediyordu. Râşid halifeler zamanında malların konulduğu mekân İbnu Sa'd'ın *Tabakat'* ta zikrettiği üzere Beytü'l-Mal olarak isimlendirilir oldu. Özellikle önemli işlerden olan medya/haber/bilgi konusu da şu ayette ve bazı hadislerde geçtiği üzere Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem'*e ve emir sahiplerine götürülür: [وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَّاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَّاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ] "**Onlara güvenlik veya korkuya dair bir haber geldiği zaman hemen onu yayıverirler. Hâlbuki onu Resul'e veya kendilerinden olan emir sahiplerine götürmüş olsalardı, aralarından istinbat edenler (işin içyüzünü ortaya çıkarabilenler), onun ne olduğunu bilirlerdi.**" [Nisa Suresi 83] Ümmet Meclisi'ne gelince, Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem'*in daimî muayyen bir meclisi yoktu. Fakat dilediği zaman Müslümanlarla istişare ediyordu. Nitekim Uhud Günü onları toplayıp istişare ettiği gibi başka yerlerde de toplamış ve istişare etmiştir.

¹ Askerlerin içine girip kendilerini kalelere fırlattıkları eski bir mancınık türü savaş aleti.

Bazen de kendileri ile istişare etmek üzere daimî şekilde belirli şahısları davet ediyordu ve onlar kavimlerinin nakipleri idiler ki Hamza, Ebu Bekir, Ömer, Cafer, Ali, İbnu Mesut, Selmân, Ammâr, Huzayefe, Ebu Zerr, Mikdâd, Sa'd İbnu Ubâde ve Sa'd İbnu Muaz bu kişilerdendir. Bu kişiler kendileriyle istişare ettiği bir meclis konumunda idiler.

Siyasi Partiler

Müslümanların şeran, yöneticileri muhasebe etmek veya ümmet vasıtasıyla yönetime ulaşmak için İslâm akidesine dayalı, benimsedikleri hüküm ve çözümlerin şer'î hüküm ve çözümler olması şartıyla siyasi partiler kurma hakları vardır. Parti kurmak için ruhsata gerek yoktur. Bilakis bu hususta yöneticiyi bilgilendirmeleri yeterlidir ve Allahu Teâlâ'nın şu kavlinden dolayı birden fazla partinin olması caizdir: [وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ] **“Aranızda hayra [İslâm'a] davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir ümmet (siyasi hizb) bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir!”** [Âl-i İmrân Suresi 104]

Yöneticilerin Muhasebesi

Allah *Subhânehû ve Teâlâ*, yöneticilere itaati farz kıldığı gibi amelleri ve tasarruflarından dolayı onları muhasebe etmeyi de farz kılmıştır. Yine Allah, tebaanın haklarını yedikleri, ona karşı yükümlülüklerini yerine getirmede kusur gösterdikleri, herhangi bir işini ihmal ettikleri, herhangi bir İslâm hükmüne muhalefet ettikleri veya Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmettikleri zaman yöneticileri muhasebe etmeyi ve onlara karşı çıkmayı Müslümanlara kesin olarak emretmiştir. Nitekim *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [أَلَا إِنَّ أَفْضَلَ الْجِهَادِ كَلِمَةُ حَقٍّ] **“Dikkat edin! Cihadın en eftali zalim sultan karşısındaki hak sözdür.”** [Ahmed bin Hanbel] Yine şöyle buyurmuştur: [سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ حَمْرَةُ بِنْتُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ ، وَرَجُلٌ قَامَ إِلَى إِمَامٍ جَائِرٍ فَأَمَرَهُ وَنَهَاهُ فَقَتَلَهُ] **“Şehitlerin**

efendisi Hamza İbnu Abdulmuttalib ile zalim yöneticiye karşı çıkıp ona nasihat ettiği için katledilen kimsedir.” [Hakim, Müstedrak]

Allah’a Masiyeti (İsyanı) Emretmedikçe İslâm’la Hükmeden Yöneticiye İtaat Farzdır

Allah’ın indirdikleriyle hükmeden bir yöneticiye, Allah’a masiyeti emretmedikçe ve yönetiminde apaçık küfür izhar etmedikçe itaat etmek Müslümanlara farzdır. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ] “**Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Resule ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin.**” [Nisa Suresi 59] Dolayısıyla Allah’ın indirdikleriyle hükmeden Müslüman bir yöneticiye, masiyet ile emretmesi hâli müstesna itaat etmek mutlaktır. Dolayısıyla da emrettiği masiyette ona itaat etmek caiz değildir. *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [السَّمْعُ وَالطَّاعَةُ عَلَى الْمَرْءِ الْمُسْلِمِ فِيمَا أَحَبَّ وَكَرِهَ مَا لَمْ يُؤْمَرْ] “**Masiyetle emrolunmadıkça, Müslüman kişiye düşen sevdiği ve kerih gördüğü bir şeyde işitip ve itaat etmektir. Ancak masiyetle emrolunursa işitmek de itaat etmek de yoktur.**” [Ahmed bin Hanbel]

Apaçık Küfürle Hükmetmesi Dışında İslâm’la Hükmeden Yöneticiye Karşı Çıkmak Haramdır

Yönetici İslâm’la hükmettiği sürece zulmetse bile İslâm ona karşı çıkmayı haram kılmıştır. Dolayısıyla zulmünden dolayı muhasebe edilir ve zulmünden dolayı ona karşı çıkmak ve onunla savaşmak caiz değildir. Nitekim *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [مَنْ خَرَجَ مِنَ الْجَمَاعَةِ قَيْدَ شَيْبَرٍ فَقَدْ خَلَعَ رِبْقَةَ الْإِسْلَامِ مِنْ] “**Her kim cemaatten ayrılırsa ona dönünceye kadar İslâm ilmiğini boynundan çıkarmış olur.**” [Ahmed bin Hanbel] Nitekim hadislerde, apaçık küfür, yani kati delile binaen küfür olduğunda hiçbir şüphenin bulunmadığı küfür ile hükmetmeleri hâli olan tek bir hâl dışında zulmetseler dahi yöneticilerle savaşılmasını yasaklayan apaçık nehiy varit olmuştur. Nitekim *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [سَتَكُونُ أَمْرَاءَ فَتَعْرِفُونَ]

وَتُكْرَهُونَ فَمَنْ عَرَفَ بَرِيءٌ وَمَنْ أَنْكَرَ سَلِمَ وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ وَتَابَعَ قَالُوا أَفَلَا نَفَاتِلُهُمْ قَالَ لَا مَا صَلَّوْا “Öyle yöneticileriniz olacak ki onları bileceksiniz ve terk edeceksiniz. Her kim tanırsa beri olur, her kim reddederse selameti bulur, velakin her kim de rıza gösterip tabi olursa... Dedi-ler ki: Onlarla savaşmayalım mı? Buyurdu ki: *Salahı kıldıkları sürece hayır!*” [Müslim] Burada [الصَّلَاةُ] “salah”, İslâm ile yönetime bir kinayedir. Müslim’in rivayet ettiği Mâlik İbnu Avf’ın hadisinde ise şöyle geçmiştir: [قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا تُنَابِدُهُمْ بِالسَّيْفِ فَقَالَ لَا مَا أَقَامُوا] “Denildi ki: *Ey Allah’ın Resulü! Kılıçlarımızla onlara karşı koymayalım mı? Dedi ki: Aranızda salahı ikame ettikleri müddetçe hayır.*” Ubâde İbnu Samit’in hadisinde ise şöyle geçmiştir: [وَأَنْ لَا نُنَارِعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ، إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ] “*Yanınızda Allah katından, hakkında burhanın olduğu apaçık bir küfür görmediğiniz müddetçe emir sahipleri ile çekişmeyeceğimize...*” [Buhari]

İslâm’da Ekonomi Nizamıyla İlgili Hükümler

Parti, kapitalist, komünist ve sosyalist ekonomi nizamlarının ekonomiyile ilgili fikirlerini çürütmek amacıyla *İslâm’da Ekonomi Nizamı* adlı kitabında uzun bir mukaddime koymuştur. Bu nizamla ait ekonomiyile ilgili fikirlerin tamamının bozukluğunu açıkladığı gibi bunların İslâm’ın ekonomi nizamının fikirleri ve hükümleriyle olan çelişkilerini de açıklamıştır.

İslâm’da ekonomi nizamıyla ilgili fikir ve hükümlerin bir kısmı şunlardır:

İslâm’da Ekonomi Siyaseti

İslâm’da ekonomi siyaseti, her ferdin tüm temel ihtiyaçlarının tam bir doyumla sağlanmasını garanti altına almak ve özel bir yaşam tarzı olan belirli İslâmi bir toplumda yaşaması itibarıyla gücü yettiği kadarıyla lüks ihtiyaçlarının doyummasına imkân vermektir.

Bunun içindir ki şer'î hükümler, her ferдин yiyecek, mesken ve giyecek gibi temel ihtiyaçlarının tam bir doyumla doyumunu garanti altına almıştır. Bunu ise kendisinin ve nafakalarını temin etmekle sorumlu olduğu kimselerin temel ihtiyaçlarını karşılaması için çalışmaya muktedir kimseye çalışmayı farz kılmakla, eğer çalışmaya muktedir değilse bunu evladına, varislerine veya nafakasını karşılayacak hiçbir kimse yoksa Beytü'l-Mal'a farz kılmakla yapmıştır. Böylece İslâm, bizzat her ferдин insan olması itibarıyla doyurması kaçınılmaz olan hacetlerini doyurmasını garanti altına almıştır.

İslâm Nazarında Ekonomik Problem

Mal ve faydaların/hizmetlerin tebaanın bütün fertlerine dağıtılmasıdır. Başka bir deyişle ekonomik problem, önemli olmasına rağmen servetin üretimi değil servetin dağıtılması ve bölüş-türülmesidir.

Mal Mülkiyetinin Ash

Esasen mal yalnızca Allah'ın mülküdür ve Allah bunda insanoğlunu halef kılmıştır. Böylece bu halef kılma sayesinde insanoğlu için mülkiyet hakkı doğmuştur. Dolayısıyla ferдин mal sahibi olmasına izin veren Allah'tır. Böylece malın mülkiyeti bu özel izin ile ferde ait olmuştur. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [وَأَتَوْهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ] **“Onlara, size verdiği Allah'ın malından verin.”** [Nur Suresi 33] Dolayısıyla burada Allahu Teâlâ malı kendisine nisbet etmiştir. Yine şöyle buyurmuştur: [وَأَنْفَقُوا مِمَّا جَعَلْنَاكُمْ] **“Sizi halefler olarak seçtiği şeylerden (mallardan) infak edin.”** [Hadid Suresi 7] Böylece insan, malda Allahu Teâlâ adına halef kılınmıştır. Dolayısıyla insanı halef kılan O'dur.

Mülkiyet Çeşitleri

Mülkiyet üç türdür: Ferdî Mülkiyet, Kamu Mülkiyeti ve Devlet Mülkiyeti.

Birincisi: Ferdî Mülkiyet

Şâri'nin insana, tüketerek, faydalanarak, değiştirerek aynı olarak faydalanmasına izin verdiği mülkiyettir. İslâm, mülk edinmeyi ferde şer'î bir hak olarak vermiştir. Dolayısıyla hayvan, nakit, otomobil, elbise gibi menkul; arazi, ev ve fabrika gibi gayrimenkul malları mülk edinme hakkı vardır. Şeriat malik olduğu şeylerde ferde tasarruf yetkisi vermiştir. Ancak Şâri, insanın mal edinme ve malı çoğaltma sebeplerini belirlediği gibi bu malı sarfetme keyfiyetini de belirlemiştir.

Mülk Edinme Sebepleri

Şâri, insan için caiz olan mülk edinme ve malını çoğaltma sebeplerini belirlemiştir.

Kişinin kendi adına ve başkalarının yanında çalışma türlerini mülk edinme sebeplerinden saymıştır ki ölü araziye ihya etme, avlanma, yer altındaki -maden ve benzerlerini- çıkarma, simsarlık, rehberlik, mudaraba ve sulamacılık çalışma türlerinden bazılarıdır.

Bunların yanı sıra Şâri, miras, yaşayabilmek için mala muhtaç olma, devletin tebaasına mal vermesi, fertlerin çalışmaksızın veya mal vermeksizin hibe, hediye, vasiyet, atıyye (bahşiş), diyet, mehir ve buluntu gibi aldıkları malları da mülk edinme sebeplerinden saymıştır.

Şâri, ziraati, ticareti, sanatı, mal kazanma ve malı artırma yollarından saymış, bu yollarla malın çoğaltılma keyfiyetini belirlemiş, Müslümanın malı çoğaltmak veya kazanç vesilesi edinmesini yasakladığı yolları da belirtmiştir. Mesela aşağıdaki yollarla mal kazanma ve artırmayı yasaklamıştır:

Kapitalist Anonim Şirketler

Anonim şirketler, şer'î nassın getirdiği sıhhat ve inikad şartlarının tamamını barındırmamalarından dolayı İslâm'ın haram

kıldığı ve caiz görmediği şirketlerdir. Çünkü anonim şirketlerde akdin rükünleri olan icap ve kabul gerçekleşmemektedir. Anonim şirket tek taraflı -ki o katılımcıdır- olarak gerçekleşmektedir. Zira kişi, sırf şirketin şartlarını imzalamakla şirkete ortak olduğu gibi şirketin hissesini satın almakla da şirkete ortak olmaktadır. Kapitalistlere göre bu şirket, münferit irade kabilindedir. Anonim şirketinde iki akit tarafı yerine tek bir mutasarrıf vardır, icap ve kabul yerine sadece kabul vardır, mal ve beden yerine sadece mal vardır.

Şeran bir şirketin ise alışveriş, icar ve benzeri akitlerde olduğu gibi iki akit tarafının icap ve kabulü ile iki beden veya mal ile beden arasında olması kaçınılmazdır. Beden olmaksızın mallar arasında olması caiz değildir.

Bunun içindir ki akit rükünlerinden birinin bulunmamasından dolayı kapitalist anonim şirketler akdolanmamıştır. Dolayısıyla batıldır ve haramdır. Şeriat'a aykırı olmasından dolayı Allah'ın nehyettiklerinden sayılır. Zira bu şirkette hem şirketin inikadi için Allah'ın emrettiği şartlar yerine getirilmemiş hem de Allah'ın nehyettiği bir fiil -ki emrine muhalefet etmektir- mevcuttur. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [فَلْيَجِدْزُ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ] **"O'nun (Resul'ün) emrine muhalefet edenler, başlarına bir belanın gelmesinden veya kendilerine elim bir azabın isabet etmesinden sakınsınlar."** [Nur Suresi 63]

• Aynı şekilde Şâri; riba, ihtikâr, kumar, hile, gabn-ı fahiş, içki, domuz, ölü eti, haç ve Noel ağacı satma, hırsızlık, yankesicilik, ihtilas, rüşvet, gulül yoluyla mal kazanmayı ve çoğaltmayı da yasaklamıştır.

İkincisi: Kamu Mülkiyeti

Mülkiyet çeşitlerinden ikincisi kamu mülkiyetidir.

Şâri'nin mülkiyetini Müslüman topluma verdiği mallardır. Şâri, bu malları Müslümanlar arasında ortak kılmış, fertlerin

bunlardan faydalanmalarını mubah kılmış ve bunları mülk edinmelerini yasaklamıştır.

Bu mallar, şu üç ana türde ortaya çıkar:

1- Toplumun günlük hayatında vazgeçemeyeceği ve kaybettiğinde dağılacağı su gibi toplumsal maslahatlardır. Nitekim Resulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [المُسْلِمُونَ] **“Müslümanlar şu üç şeyde ortaktır: Su, mera ve ateş.”** [Ahmed bin Hanbel] Mesele bu üçü ile sınırlı değildir. Bilakis toplumun ihtiyacı olan her şeyi kapsar ve bu türde kullanılan her alet buna girer. Dolayısıyla kamu sularını pompalama makineleri, bu suları taşıyan borular, çağılayanlardan elektrik üreten jeneratör makineleri, elektrik direkleri ve telleri bu türün hükmünü alır ve kamu mülkiyeti olur.

2- Denizler, nehirler, kamu alanları, mescitler ve kamu yolları gibi oluşumlarının doğası fertlerin mülkiyet haklarını tekellerine almasına mani olan mallardır. Nitekim *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [مِنَى مَنَاخٍ مَنْ سَيَّوًا] **“Mina geçip giden herkesin konak yeridir.”** [Tirmizi, İbnu Mace ve Hakim Mustedrak'ta rivayet etti.]

Kamu yollarından geçen trenler, elektrik direkleri, su boruları ve kanalizasyon boruları kamu mülkiyetlerinin bu türüne dahil edilir. Dolayısıyla bunlar, yolun kamu mülkiyeti olmasına bağlı olarak kamu mülkiyeti olur ki bunların ferde tahsis edilmesi ve insanların geneline ait olmasından dolayı himaye altına alınması caiz değildir. Nitekim *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [لَا جَمَى إِلَّا لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ] **“Himaye ancak Allah'a ve Resulüne aittir.”** [Buhari] Dolayısıyla himayenin (işletme ve gözetim) devletten başkasına ait olması caiz değildir.

3- Tükenmeyen sınırsız madenler

Miktarı sınırsız çok olan madenlerdir. Bunlar, bütün Müslümanların mülküdür, fertlerin veya şirketlerin bunları mülk edinmesi caiz olmadığı gibi bunları çıkarma, işleme ve dağıtım tekeli,

imtiyazı da fertlere veya şirketlere verilmez. Bilakis bütün Müslümanların ortak olduğu bir kamu mülkiyeti olarak kalmalı, devlet bunları ya kendisi ya da ücretliler yoluyla çıkarmalı, Müslümanların adına bunları satmalı ve gelirlerini Beytü'l-Mal'a koymalıdır. Bu madenlerin tuz ve sürme gibi açıkta olması ile büyük zorluklar ve sıkıntılarla çıkarılan altın, gümüş, demir, bakır, kurşun, uranyum, petrol ve benzeri madenler gibi yer altında ve derinliklerinde olması arasında bir fark yoktur. Bunun delili Ebyad İbnu Hammal'dan rivayet edilen şu hadistir: [أَنَّهُ وَفَدَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَأَسْتَقَطَّه فَاقْطَعَهُ الْمَلْحَ فَلَمَّا أَدْبَرَ قَالَ رَجُلٌ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنْتَ تَدْرِي مَا أَقْطَعْتَهُ إِنَّمَا أَقْطَعْتَهُ الْمَاءَ [الْعَدَّ قَالَ فَرَجَعَ فِيهِ “O, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem’i ziyaret ederek yerini belirttiği bir tuz madeninin kendisine ikta edilmesini istedi. Allah’ın Resülü de bu tuz madenini ona ikta etti. Tam oradan ayrılacağı sırada bir adam dedi ki: Ey Allah’ın Resülü! Ona ne ikta ettiğinizi biliyor musunuz? Ona kesilmez bir suyu ikta ettiniz. (Ebyad) dedi ki: Ondandır vazgeçti.” [İbnu Hibban, Sahih]

Fakat altın, gümüş damarları gibi sınırlı miktarda az olan madenler ferdî mülkiyetten olurlar. Fertlerin bunları mülk edinmesi caizdir. Nitekim Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Hicaz’ın el-Fera Nahiyesi’ndeki Kibeliyye madeninin mülkiyetini Bilal Bin Haris el-Müzenî’ye vermiştir. Bilal, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem’den bu madeni kendisine ikta etmesini istemiş, O da ona ikta etmiş ve mülkiyetini ona vermiştir.

Kamu Mülkiyetinden Faydalanma Keyfiyeti

Kamu mülkiyeti, bütün Müslümanların ortak mülkiyeti olduğuna göre her ferdin bundan faydalanma hakkı vardır. Su, mera, ateş, umumi yollar, nehirler ve denizler gibi insanlar bizzat bu mülkiyetin mallarından doğrudan kolaylıkla faydalanıyorlarsa kişinin bizzat bunlardan faydalanma hakkı vardır.

Petrol ve madenler gibi kişi kamu mülkiyeti mallarından doğrudan kolaylıkla faydalanamıyorsa devlet bunları çıkarır, gelirlerini Beytü'l-Mal'a koyar ve halife Müslümanların maslahatını

gerçekleştirecek şekilde bunlardan harcar. Bunların ürünleri ile gelirlerinin dağıtımında aşağıdaki şekilde hareket edilir.

1- Halife, bunların gelirlerini binalar, çalışanlar, danışmanlar, uzmanlar, makineler ve fabrikalar gibi Kamu Mülkiyeti Malları İdaresi ve bunların çıkarılması ile ilgili yerlere harcayabilir.

2- Bu kamu mülkiyetlerini, sahipleri olan Müslümanlara harcayabileceği gibi su, doğalgaz, petrol ve elektrik gibi bu mülkiyetin mallarını ücretsiz olarak dağıtabilir veya bunların gelirlerini Müslümanların hayrı ve maslahatı için uygun gördüğü şekilde onlara nakit olarak da dağıtabilir.

3- Bunların bir kısmını cihada, cihat için gerekli olan silah fabrikalarına, ordu teşkiline -malın bulunması ve bulunmaması hâlinde- Beytü'l-Mal'ın harcama yapması gereken giderlerine harcama maksadıyla muhafaza edebilir. Kaldı ki Beytü'l-Mal'da mal bulunmaması hâlinde Müslümanların onun için infakta bulunması gerekir.

Üçüncüsü: Devlet Mülkiyeti

Mülkiyet çeşitlerinden üçüncüsü devlet mülkiyetidir. Devlet mülkiyeti, arazi, bina gibi Müslümanların genelinin hakkıyla ilgili olan ve kamu mülkiyetine dahil olmayan her maldır. Dolayısıyla devlet mülkiyeti, arazi, bina ve menkul eşyalar gibi fert tarafından da mülk edinilebilecek olan mallardır. Fakat bunlar Müslümanların genelinin hakkıyla alakalı olmasından dolayı bunların ve bunlarla ilgili işlerin yürütülmesi ve tasarrufu halife, yani devlete verilmiştir. Çünkü sahralar, dağlar, nehir kıyıları, fertlerin mülkiyetinde olmayan ölü araziler, devletin satın aldığı veya imar ettiği veya harpte düşmandan ele geçirdiği devlet dairelerinin, okulların, hastanelerin ve benzerlerinin olduğu binalar gibi Müslümanların genelinin hakkıyla ilgili her şeyde tasarruf yetkisine sahip olan halifedir.

Devlet, arazi ve bina gibi kendi mülkiyetindeki mülklerini fertlere temlik etme hakkına sahiptir. Zira halife, bu mülklerin gözetim ve menfaatini veya sadece gözetimini fertlere temlik edebilir veya ölü arazileri ihya etmelerine ve bunları mülk edinmelerine izin verebilir. Bu hususta Müslümanların maslahatına gördüğü şeye göre tasarrufta bulunur.

Araziler

Arazilerin bir gözetimi bir de menfaati vardır. Gözetimi arazinin aslıdır. Menfaati ise arazinin ziraatta veya başka bir şekilde kullanılmasıdır. İslâm, arazinin gözetiminin mülk edinilmesini mubah kıldığı gibi menfaatinin mülkiyetini de mubah kılmış ve her biri için özel hükümler koymuştur.

Arazi Çeşitleri

Araziler iki türdür: Öşür ve Harac arazi.

Birincisi: Öşür Arazisi: Endonezya ve Arap Yarımadası gibi halkının üzerinde Müslüman olduğu araziler ile insanların ihya ettiği ölü arazilerdir.

Öşür arazisinin gözetimi ve menfaati mülk edinilebilir. Üreticisine, yağmur suyu ile sulanıyorsa onda bir (1/10), aletlerle (taşımaya suyla) sulanıyorsa yirmide bir (1/20) zekât düşer.

İkincisi: Harac Arazisi: Arap Yarımadası dışında harp veya sulh yoluyla fethedilen Irak, Şam, Mısır ve zorlukla fethedilen diğer beldeler gibi arazilerdir.

Harac arazisinin gözetimi Müslümanların mülkiyetinde olup devlet gözetim mülkiyetinde Müslümanların naibidir. Fertlerin harac arazisinin menfaatinden sahiplenmeleri caizdir.

Harac arazisinden harac alınması vaciptir ve bu da devlet tarafından araziye takdir edilen miktardır. Harac arazisinin üreticisine, haracı çıkarıldıktan sonra nisap miktarına ulaşması hâlinde zekât vermesi de vaciptir.

Her ferdin, diğer mallarda olduğu gibi harac arazisinin menfaatinden alışveriş ve miras yoluyla faydalanma hakkı olduğu gibi satış, miras ve hibe yoluyla öşür arazisinden de faydalanma hakkı vardır.

Fabrikalar

Otomobil, mobilya, tekstil, konserve fabrikası veya fert tarafından mülk edinilen diğer fabrikalar gibi fabrikaların mülkiyetinin ferdi mülkiyetten olması caizdir.

Silah, petrol ve maden çıkarma ve benzeri fabrikaların mülkiyetinin de devlet mülkiyetinde olması caizdir.

Fabrikalar, kamu mülkiyeti maddesi ürettikleri zaman kamu mülkiyetine ait olurlar; demir, kurşun, altın, gümüş, petrol ve benzeri kamu mülkiyeti mallarını çıkaran fabrikalar gibi.

Bu fabrikaların mülkiyeti [أَنَّ الْمَصْنَعُ يَأْخُذُ حُكْمَ مَا يُنتِجُ] **“Fabrika ürettiği şeyin hükmünü alır.”** kaidesine bağlı olarak ürettiği şeyin mülkiyetine tabidir.

Beytü'l-Mal

Beytü'l-Mal'ın gelirleri şunlardır:

- 1- Enfal, ganimetler, fey (savaşsız alınan mal-arazi) ve humus
- 2- Harac
- 3- Cizye
- 4- Bütün çeşitleriyle kamu mülkiyetinin gelirleri. Bunlar özel bir bölüme konulur

- 5- Arazi, bina ve benzeri devlet mülkiyetinin gelirleri
- 6- Ülke sınırları içindeki arazilerden alınan öşürler
- 7- Define/hazine ve madenlerden alınan beşte bir (1/5)
- 8- Vergiler
- 9- Zekât malları. Bunlar da özel bir bölüme konulur

Nakdin Altın ve Gümüş Olmasının Gerekliliği

Müslümanlar, Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in döneminden beri nakitleri için altın ve gümüş birimini esas aldılar. Bu birimlerin ikisini de bir arada kullandılar. Ancak onlar Bizans dinarlarını, Kırsa dirhemlerini nakit olarak almışlar ve Resulullah'ın döneminden Abdulmelik bin Mervan'ın zamanına kadar kendilerine has bir para basmamışlardır. Abdulmelik ise kendi döneminde özel İslâmi bir para bastırarak ona muayyen bir şekil ve özel bir tarz verdi, özel İslâmi nakışlarla işledi, onu şer'î dinar ve dirhem ölçülerinde altın ile gümüş birimi üzerine dayandırdı.

İslâm, altın ve gümüşü, altın ve gümüş olmaları, nakit ve para olmaları, eşya için fiyat olmaları ve emeğin ücreti olmaları itibarıyla şer'î hükümlere bağlamıştır. Mesela biriktirilmelerini haram kılmıştır. Keza altın ve gümüşü değişmez sabit muayyen hükümlere bağlamıştır. Mesela nakit olmaları ve satılan şeylerin fiyatı olmaları itibarıyla altın ve gümüşte zekâtı farz kılmıştır. Altın dinara ve gümüş dirheme göre muayyen nisaplar tayin etmiştir. Mesela diyeti farz kılarken diyetin altın ve gümüş olarak ödeneceğini ve diyet için altın olarak bin (1.000) dinar, gümüş olarak on iki bin (12.000) bin dirhem muayyen bir miktar belirlemiştir. Yine hırsızlıkta el kesmeyi vacip kılarken hırsızın elinin kesildiği miktarı altın olarak $\frac{1}{4}$ dinar, gümüş olarak 3 dirhem belirlediği gibi nakit muamelelerinde sarf hükümlerini belirlerken bunları da altın ve gümüşe göre belirlemiştir.

İslâm'ın tedavülde nakit para ve alım satımlarda fiyat olmaları vasfıyla altın ve gümüşü bu şer'î hükümlere bağlaması, Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in altın ve gümüşün kendisiyle emtiaların fiyatının ve emeğin ücretinin takdir edildiği standart nakit birimi kılınmasını ikrar etmesidir. Bu da İslâm'da nakdin altın ve gümüş olarak itibar edildiğinin göstergesidir. Çünkü nakde ilişkin bütün hükümler altın ve gümüşle ilişkilendirilmiştir.

Binaenaleyh Müslümanların nakdi altın ve gümüş olmalıdır. Hilâfet Devleti de nakdi altın ve gümüş yapmalı ve Resullullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile ondan sonraki halifelerin dönemlerinde olduğu gibi altın ve gümüş sistemine göre hareket etmelidir. Binaenaleyh Hilâfet Devleti, kendisine has muayyen şekil ve tarzda dinar ve dirhemler bastırılmalıdır. Dinarın ölçüsünü, miskalin ölçüsü olan bir dinar için 4,25 gram olan şer'î dinar ölçüsü ve gümüş dirhem ölçüsünü yedi miskal olarak isimlendirilen, yani her bir 10 dirhem için 7 miskale denk geldiği şer'î dirhem ölçüsü yapmalıdır. Dolayısıyla 2,975 gram ağırlığında dirhemler bastırılmalıdır.

Parasal problemleri ve bütün dünyayı saran enflasyon fenomenini bitirmeye, parasal istikrarı, döviz kurlarında istikrarı oluşturmaya ve uluslararası ticareti geliştirmeye muktedir tek sistem altın ve gümüş sistemidir. Uluslararası para, uluslararası ticaret ve global ekonomi üzerindeki Amerika ve Amerikan dolarının tahakkümüne son vermek ancak altın ve gümüş sistemi ile mümkündür. Zira altın sistemine geri dönülmesiyle dolar dünyadaki her türlü etki değerini yitirecektir.

Öğretim Siyaseti

Öğretim müfredatının üzerine kurulduğu esas; İslâm akidesi olmalıdır. Ders konuları ve öğrenim yöntemlerinin tamamı, öğretimde bu esasın dışına çıkılmasına engel olacak şekilde hazırlanır.

Öğretim siyaseti, İslâmi akliyeti ve İslâmi nefsiyeti oluşturmaktır. Dolayısıyla öğretimi yapılmak istenilen bütün ders konuları bu siyaset esasına göre hazırlanır.

Öğretimin gayesi, İslâmi şahsiyeti oluşturmak, insanları, hayatın işlerine ilişkin ilimler ve bilgilerle donatmaktır. Binaenaleyh öğretimin bütün aşamalarında İslâmi kültür öğretilmelidir.

Genel İlişkiler ve Harici Siyasetle İlgili Fikir ve Hükümler

Siyaset, ümmetin işlerini dahilen ve haricen gütmektir. Bu da devletin nizamı insanlara tatbik etmesi, işlerini gütmesi, içerideki maslahatlarını gidermesi, devletlerarası durumu ve devletlerarası duruma etki eden büyük devletlerin siyasetini bilmesi, davetin davet ve cihat yoluyla dünyaya taşımının gerekliliklerine göre diğer devletlerle harici ilişkiler kurması ile olur.

Ümmet ve ümmet içerisindeki mevcut partilerin siyaset yapması ise ümmetin işlerini gütmeye, bulunduğu tasarruflarda ve amellerde yöneticiyi muhasebe etmesi, ona nasihat etmesi, Müslümanların işleri ve durumu ile ilgilenmesiyle olur.

Dâru'l-İslâm ve Dâru'l-küfür

Dâru'l-İslâm, halkının çoğu gayrimüslim olsa da üzerinde İslâmi hükümler tatbik edilen ve güvenliği İslâm emanı altında olan dârdır. Dâru'l-küfür ise halkının çoğu Müslüman olsa da üzerinde küfür hükümleri tatbik edilen ve güvenliği küfür emanı altında olan dârdır. Zira bir dârın dâru'l-İslâm veya dâru'l-küfür olması bakımından onda önemli olan halkının dini değil üzerinde tatbik edilen hükümler ve kendisi ile emin olduğu emandır.

Bugün Müslümanların beldeleri arasında yönetimde ve hayat işlerinde İslâm hükümlerini tatbik eden hiçbir belde ve devlet bulunmamaktadır. Bunun içindir ki halkı Müslüman olmasına rağmen hepsine dâru'l-küfür olarak itibar edilir.

Bundan dolayı İslâm, bütün Müslümanlara dârlarını dâru'l-küfürden dâru'l-İslâm'a çevirmek için çalışmayı vacip kılar. Bu da Hilâfet Devleti olan İslâm Devleti'ni kurmak, bir halife nasbetmek ve Hilâfet Devleti'nin kurulduğu beldede aralarında Allah'ın indirdikleriyle hükmetmesi, yani kendilerine İslâm hükümlerini tatbik etmesi için ona biat etmekle olur. Sonra da Hilâfet Devleti ile birlikte geri kalan İslâm beldelerini Hilâfet Devleti'ne ilhak etmek için çalışırlar. Böylece o beldeler dâru'l-İslâm'a dönüşür. Sonra da İslâm'ı davet ve cihat yoluyla bir risalet olarak dünyaya taşırlar.

Cihat

Cihat, Allah'ın kelimesini yüceltmek ve davetini yaymak için doğrudan veya para yardımında bulunmak, fikirle, kuvvet toplamakla veya benzeri şeylerle Allah yolunda savaşta çaba harcamaktır. Dolayısıyla Allah'ın kelimesini yüceltmek ve İslâm'ı yaymak için savaşmak cihattır ve bu farzdır. Cihadın farziyeti Kur'an ve Sünnet'le sabittir. Zira cihadı vacip kılan onlarca ayet ve hadis varit olmuştur.

Başlangıçta cihat farz-ı kifayedir. Düşmanın saldırması hâlinde ise farz-ı ayındır. Başlangıçta cihadın farz-ı kifaye olması demek, düşman bizimle savaşmaya başlamasa da önce bizim başlamamız demektir. Eğer herhangi bir Müslüman herhangi bir zamanda savaşı başlatmazsa bütün Müslümanlar savaşı terk etmekle günahkâr olur. Bunun içindir ki cihat savunma harbi değildir. Cihat, ancak Allah'ın kelimesini yüceltmeye yönelik bir harptir. Kâfirler bize saldırmasa dahi İslâm'ı yaymanın ve İslâm davetini taşımanın başlangıcı olmalıdır.

Devletlerarası İlişkiler

İslâm Devleti'nin dünyadaki mevcut diğer devletlerle olan ilişkisi aşağıdaki hususlara dayanır:

1- İslâm âlemindeki mevcut devletlere tek bir belde olarak bakılır. Dolayısıyla harici ilişkiler kapsamına girmezler, onlarla olan ilişkiler harici siyasetten sayılmaz ve hepsini tek bir devlet altında birleştirmek için çalışılmalıdır.

Müslümanlar, diğer insanların dışında bir ümmettir, tek bir devletin ve tek bir yapının altında tek bir ünite olmalıdırlar. Bunun içindir ki onlarla olan ilişki devletlerin harici ilişkileri kapsamından sayılmadığı gibi harici siyasetten de sayılmaz. Bilakis dahili siyasetten sayılmalıdır. Bundan dolayı onlarla diplomatik ilişkiler kurulmaz ve anlaşmalar yapılmaz. Bilakis hepsini tek bir devletin, yani Hilâfet Devleti'nin altında birleştirmek için çalışılmalıdır. Eğer dârları dâru'l-İslâm ise bu devletlerin tebaasına birer yabancı olarak bakılmaz ve onlara Hilâfet Devleti'nin tebaasının fertlerine muamele edildiği gibi muamele edilir. Eğer dârları dâru'l-küfür ise kanları ve malları hakkıyla korunmakla birlikte onlara dâru'l-küfür tebaası olarak muamele edilir.

2- Bizimle kendileri arasında ekonomik, ticari, iyi komşuluk veya kültürel anlaşmalarının olduğu devletlere anlaşmalarda belirtilenlere göre muamele edilir.

Anlaşmada belirtilmesi hâlinde fiilen aynı muamelede bulunulması şartı ile bu devletlerin tebaası pasaporta gerek olmaksızın kimlikle ülkeye girme hakkına sahiptirler. Bu devletlerle olan ekonomik ve ticari ilişkiler onların güçlenmelerine yol açmayacak şekilde zaruri olması şartıyla belirli şeyler ve belirli niteliklerle sınırlı olmalıdır.

Her ne kadar bizimle bu devletler arasında anlaşmalar olsa da İslâm otoritesine tabi olmayan kâfirler olmalarından dolayı bunlar hükmen muharip devlet sayılırlar. Dolayısıyla onlar da muharip sayılırlar. Çünkü Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [*أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ*] *“Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed Allah'ın Resülü'dür deyinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum.”*

[Buhari] Bu hadis geneldir. Çünkü bizimle onlar arasında anlaşmalar vardır. Dolayısıyla onlar hükmen muharip sayılırlar. Bunun içindir ki anlaşmalar daimî değil sınırlı süreliğine olmalıdır.

3- Kendileriyle aramızda anlaşma olmayan Amerika, İngiltere ve Fransa gibi sömürgeci devletler ve Rusya gibi Müslümanların beldelerine göz diken devletler hükmen muharip devletler sayılırlar. Onlara karşı tüm tedbirler alınır ve onlarla hiçbir diplomatik ilişki kurulmaz. Bu devletlerin vatandaşlarının, fiilen savaş olması dışında her fert ve her yolculuk için pasaport ve vize olması şartı ile beldemize girmeye hakkı vardır.

Bu devletler, İslâm sultasına tabi olmayan kâfir devletler olmalarından dolayı hükmen muharip devlet sayılırlar. Dolayısıyla onlar da muharip sayılırlar: Çünkü Resul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: [أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ] “... *insanlarla savaştıkça emrolundum.*” Bu hadis geneldir. Fiilen değil de hükmen muharip sayılmalarına gelince, çünkü bizimle onlar arasında fiilî savaş vaki olmadığı gibi bizimle onlar arasında ne bizim ne de onlar tarafından fiilî savaş hâli ilan edilmiştir. Yukarıdaki bentte ifade ettiğimiz gibi onlarla daimî anlaşmaların yapılması caiz değildir.

Bu devletlerin hepsi veya bir kısmı ile fiilî savaş hâli olduğunda, yani Müslümanların beldelerine saldırdıklarında aşağıdaki dördüncü madde uyarınca bunlara fiilî savaş muamelesi yapılır. Bunun içindir ki hem Irak ve Afganistan’a saldırmalarından sonra Amerika ve İngiltere hem de Müslümanların herhangi bir beldesine savaş ilan eden başka herhangi bir devlet fiilen muharip devlet olmuştur ve bizimle onlar arasındaki bu savaş hâli olduğu sürece onlara fiilî harp hükümleri uygulanır.

4- Mesela “İsrail” gibi fiilen muharip devletlere karşı tüm tasarruflarda savaş hâli esas alınır. Bizimle onlar arasında ateş-

kes olsun ya da olmasın onlara onlarla fiilî savaş hâlindeymişiz gibi muamele edilir ve vatandaşlarının tamamının belde-mize girmesi yasaklanır.

Fiilen muharip olan bu devletlerle kalıcı barış yapılması, yani savaşı kalıcı olarak durdurmak veya kalıcı ateşkes yapmak caiz değildir. Bu, cihadı durdurur, oysa cihat kıyamete kadar sürmelidir. Kalıcı ateşkes de İslâm'ın yayılmasını engeller. Oysa Allah bütün dinlere galip kılıncaya kadar İslâm yayılmalıdır. Allah Subhânehû, şöyle buyurmuştur: [وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ] **“Fitne kalmayınca ve din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!”** [Enfal Suresi 39]

Resul Sallallahu Aleyhi ve Sellem ise şöyle buyurmuştur: [وَالْجِهَادُ مَا ضَرُّ مِنْدُ بَعَثَنِي اللهُ إِلَى أَنْ يُقَاتَلَ آخِرُ أُمَّتِي الدَّجَالِ] **“Cihat, Allah'ın beni göndermesinden ümmetimin sonu Deccal ile savaşınca kadar devam edecektir.”** [Ebu Davud, Enes Radıyallahu Anh kanalıyla tahrir etti.]

Bu devletlerle geçici sulh yapılmasına ve savaş hâlinin geçici olarak durdurulmasına gelince; buna bakılır:

a- Bizimle kendisi arasında fiilî savaşın yaşandığı devletin varlığı İslâmî olmayan bir toprak üzerinde ise İslâm'ın ve Müslümanların maslahatına olması ve şeriatın ikrar etmesi şartıyla onunla geçici ateşkesle sulh yapılması, yani onunla savaş hâlini geçici bir süreliğine durdurmak caizdir.

Bunun delili, Hudeybiye Sulhu'dur. Zira Hudeybiye Sulhu, Resul Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Medine'de kurduğu devlet olan İslâm Devleti ile henüz İslâm'ın fethetmediği, yani İslâmî toprak olmayan topraklar üzerinde bulunan Kureyş Devleti arasında olmuştur.

b- Fakat bizimle kendisi arasında fiilî savaşın vaki olduğu devletin varlığının tamamı İslâmî bir toprak üzerinde bulunuyorsa yani Filistin'i gasp eden Yahudi devleti “İsrail” gibi varlığını henüz Müslümanların fethetmediği bir toprakta değilse bu

devletle sulh yapmak caiz değildir. Çünkü hem bu devletin kuruluşu şeran batıldır hem de onunla sulh yapmak onun lehine vazgeçilmez olan İslâmi bir topraktan vazgeçmektir. Bu ise haramdır ve İslâm'da bir cürümdür. Bilakis Müslümanların beldelelerindeki meşru olmayan yöneticilerin bu devletle yaptığı bir ateşkes olsun ya da olmasın onunla olan fiilî savaş hâli devam etmelidir.

Hakeza bir karış toprak üzerinde dahi olsa Yahudi devleti ile yapılan her türlü sulh, şeran haramdır. Çünkü o, gasıptır, saldırgandır ve varlığının tamamı Müslümanların toprakları üzerinde kurulmuştur. Dolayısıyla onunla sulh yapmak, onun lehine İslâmi bir topraktan vazgeçmek, onu sahiplenmesine ve oradaki Müslümanlara hakim olmasına imkân vermektir ki bu da şeran caiz değildir. Oysa İslâm, tüm Müslümanların Yahudilerle savaşmasını kaçınılmaz kılmıştır. Dolayısıyla Müslümanların orduları savaş için seferber edilir, muktedir olanlar askere alınır ve bu durum Yahudi devleti yok edilip Müslümanların beldesi kurtarıncaya kadar devam eder. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: [وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا] **“Muhakkak ki Allah, kâfirler için müminler aleyhine asla bir yol (sulta) kılmayacaktır!”** [Nisa Suresi 141] Yine şöyle buyurmuştur: [فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا [اعْتَدَى عَلَيْكُمْ] **“Size kim saldırırsa siz de onun saldırdığı gibi ona saldırın.”** [Nisa Suresi 141] Ve şöyle buyurmuştur: [وَأَخْرَجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ [أَخْرَجُوهُمْ] **“Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın.”** [Bakara Suresi 191]

5- Hilâfet Devleti'nin diğer devletlerle ortak savunma ve karşılıklı güvenlik anlaşmaları yapması ve bunlarla ilgili olarak üslerin, havaalanlarının ve limanların kiraya verilmesi gibi askerî kolaylıklar sağlama anlaşmaları yapması caiz olmadığı gibi kâfir devletlerden ve ordularından yardım istemesi, kredi ve yardım alması da caiz değildir.

İslâm, bu anlaşmaları haram kılmıştır. Dolayısıyla Müslümanların diğer küfür devletleri ile bu anlaşmaları yapmaları haramdır. Çünkü bir Müslümanın küfür râyesi altında, küfür yolunda, kâfir bir devlet için savaşması, kâfire Müslümanlar veya İslâm toprağı lehine otorite vermesi haramdır.

Aynı şekilde Resul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Müslümanların kâfir devletlerden yardım istemesini de yasaklamıştır. Zira *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şu kavlinden dolayı müşriklerin ateşi ile aydınlanmak nehyedilmiştir: [لَا تَسْتَضِيئُوا بِنَارِ الْمُشْرِكِينَ] **“Müşriklerin ateşi ile aydınlanmayın.”** [Ahmed Bin Hanbel] Burada ateş savaşa kinayedir. Yine şöyle buyurmuştur: [إِنَّا لَا نَسْتَعِينُ بِمُشْرِكٍ] **“Biz bir müşrikten yardım istemeyiz.”** [İbnu Mâce]

Müslümanların, meselelerini çözmeleri için Amerika, Rusya, İngiltere veya Fransa'ya havale etmeleri gibi meselelerini kâfir devletlerin ellerine teslim etmeleri de caiz değildir. Çünkü kâfir devletlerden ve askerlerinden yardım istemek veya meselelerimizi onların eline teslim etmek bu devletlerin bu sayede Müslümanların üzerinde nüfuz, hakimiyet ve otorite sahibi olmasına yol açar. Oysa Allah, Müslümanların kendi üzerlerinde kâfirlere otorite vermesini yasaklamıştır.

Bu devletlerden kredi ve yardım alınmamasına gelince, çünkü onlar hem krediyi fazlalık karşılığında verirler ki bu riba olmasından dolayı haramdır hem de bu krediler ile yardımlar kâfir devletlerin Müslümanlar ve beldeleri üzerinde hakimiyet kurmalarına bir vesiledir ki bu [الْوَسِيلَةُ إِلَى الْحَرَامِ مُحَرَّمَةٌ] **“Harama götüren vesile haramdır.”** kaidesi gereği haramdır.

6- Müslümanların Birleşmiş Milletler Örgütü, Dünya Bankası ve Devletlerarası Kalkınma Örgütü gibi küresel örgütlere katılmaları da caiz değildir. Çünkü bu örgütler, İslâm hükümleri ile çelişen bir esasa dayanmaktadırlar. Aynı şekilde Müslümanların Arap Konferansı Örgütü, İslâm Konferansı Örgütü ve Ortak Savunma Paktı gibi örgütlere ve bölgesel paktlara katılmaları da caiz değildir.

Bu örgütler, büyük devletlerin özellikle de Amerika'nın özel çıkarlarını gerçekleştirmek için kullandıkları ellerindeki birer araçtır. Dolayısıyla bunlar, kâfirlerin Müslümanlar ve beldeleri üzerinde nüfuz oluşturmaya dönük bir vesiledir. Bu ise şeran caiz değildir. Çünkü harama götüren vesile de haramdır.

Ayrıca Müslümanların beldelerindeki bölgesel örgütler, Müslümanların beldelerinin parçalanmışlığının pekiştirilmesini ve tek bir devlet altında birleşmelerinin engellenmesini sağlarlar.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

H. 15 Cumâde'1 Ulâ 1431

M. 29 Nisan 2010